Ketabton.com

له ماښامه تر ماښامه

دشعرونو مجموعه

پیرمحمد کاروان

PROPERTY OF ACKU
4382

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

- دکتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه
- شاعر : پیر محمد کاروان
- خپروونکی : دآزاد افغانستان دلیکوالو ټولنه «وفا»
- چاپ او صحافي : تاپ پرنټرزپېښور
- کمپوزر : عبدالحی سحر
- لومړی چاپ : د۱۳۷۱هـ.ش دسنبلې میاشت ۱۹۹۲ع اګست
- شمېر : ۱۰۰۰ټوکه
- نمبر : (۶۹- ۷۰)

له ښاغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکــو او هنر مندو ګوتو دکمپیوټر له پیچلې مغز نه راوایستل او کتابي شکل یې ورکړ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء:

دهغوی په نوم چې دخدای

له خلیفه (انسان)

سره مینه لري.

بسم الله الرحمن الرحيم

دماښامونو دمهال

يو «کاروان»

ښايي زموږ سر نوشت به له تياروسره تړل شوی وي ، موږ په تياروکې زيږيدلي ، په تيارو کې اوسيد لي او په تيارو کې فناشوي نسلونه يو . دادی موږاوس په يو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند(۱) په نوم هر مهال مو يو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تيارو ،دماښامونودمهالونو شاعر دی . زموږشاعر که ربښتيا وايي نود دغو تيارو په هکله به غږيږي ، سهارونه لازموږ لپاره ناليدلي ، اميدونه دي .

اوس له بل هر وخت څخه ، زموږ اولس ، زموږ دهيواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلدتياته اړکيږي . زه خو داسې ګڼم چې ګران شاعر پيرمحمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پيل کړی او پرماښام پای ته رسولی وي .

پير محمد کاروان زموږ دځوان شعرهغه وينا وال دی چې پروطن دخورو تيارو ، دخوروماښامونو په وړاندې دمقاومت په بهير کې يې هم خپل شعر ځلولی ، دتيارو دلحظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخيال د رنګينيوپه تالونو کې يې هم خپل شعرونه زنګولي دي .

کاروان دمقاومت دکاروان يوه داسې ځوانه څېره ده چې دافغانانو د وياړلي مقاومت ډيروشيبوته يې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهير کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پرينسټ خبرې کوو نوکاروان يې د ګوتو دشمير په لومړنيو کسانو کې شميرل په کاردي .

«له ماښامه تر ماښامه » دپير محمد کاروان د شعرلومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پيل او دراوروستنيو ګلونو شعرونه راغلي دي . موږ د دغو شعرونود نيټو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه يون دځلا او پرمختګ ډيره ښه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر ګڼې نمونې خوندي شوې دي او حقيقت دادی چې په دغو دواړوشعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخيل ، نويوتر کيبونو اوشعري دقت ننداري ته تم کيدلای شو . دغه راز يې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم څو نظمونه هم یوځای کړې دي .

دکاروان غزلې دپښتو نوي غزل له ډیرو ښکلو بېلګوڅخه شمیرلی شو . د دې مجموعې ډیرې غزلې په زماددې خبرې درښتینتوب لپاره تاسوولولئ .خو دغه څویې دنمونې په توګه وګورئ :

خدایه دګل کډې یې قــدم قدم کـې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپیــــرو ارم کې واړوه
ښکلو ته مې واوروه چې شمعوغوندې ویلې شي
زه دسو زغزل یم ما پــه زیــــروبم کې واړوه
مانه غلو اغزیو دتــــناکـــوینې پټې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

یاداچې :

ګلونه سوي دي اغزي ښکـلوم
خزان ځپلي پـــسرلي ښکلوم
زه دساقي دمیونه یم عـــادت
دافغاني ګودر منــګي ښکـلوم
نادان کاروان به یې غزل ګڼي خو
د زړه په وینـــو آزادي ښکلوم

دکاروان په آزاده شاعرۍکې هم مونږګڼې خوبۍ لیدلای شو . د دغو شعرونوپه لړکې یې «قافله » دتمثیلي او تصویري شعر یوه ډیره په زړه پورې نمونه ده او «درې ځاځکې وینه »، «ته ... » ، «دپرښتې خوب » ، «څلورتوتکۍ»، «تعبیر ؟» «له وینوترموسکا » او داسې نور یې دنمونه یې آزاد پښتوشعرپه لړکې وړاندې کولی شو .

دهغه په شاعرۍکې دنوي بیان ، نویو مفاهیمو او ترکیبونو او دیو ډول نوي خیال زیات ځرکونه وینو . تا سوزموږ دوطن له حالاتوسره سم دکاروان دیوې غزلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطلع وګورئ :

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانونوپه سر
لکه چې پيغلې وي ختلې دماينونو په سر

يا :

ستن مې کړ قلم تاريې غـــــزل غزل
شوم دليونـــــيو په ګريـــــوان مين
زړه دي رانه يو وړاوجـــــرس دي کړ
ښکليه اوس به خود شي په کاروان مين

ديو ازاد شعريوه برخه ده :

... په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هيلو
دښو ګانو په تار
تړې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هره سلواغه کې راځي
دښکلي ياردېدن ته
دناکراروتلو سودپر هرونو وينې ...

دداسې ښايست ترڅنګ ، دکاروان په شاعرۍ کې دګوتو اينبودلوځايونه هم شته په تيره بيا دهغه دشعري يون دپيل په شعرونو کې به ځينې نيمګړتياوې هم ووينئ . کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم ښايي ولولئ :

دجنګونو په دوزخ کې جنتي الغانان وسول
دباروتو سر ولمبو کې سپين دسولې مرغان وسول
زمانې له خوبه پاڅه ، دوجدان غږ ونه واوره
دېمه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول

او يا ښايي کله کله زموږ دکلاسيکې شاعرۍ له عنعنې نه په تقليديوه نيمه غزله په کې ولولو.لکه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي سوي لوي زړه ته لـــــر ارام را
چې تش کړی مې يوجام نه وي بل جام را
ستا دزلفو پيچ وخم کې په خوګيريم
يورنګين غوندي سحر د دې ماښـام را
څو به ستړی لالهانده کاروان ګـرځي
سرمنزل دخوږې مينې په يو ګا م را

دغه راز د «سيندوکي» په نوم شعر . د غني دشګود محل له هغه مشهور شعرسره يوخه ورته والی لري ،زه نه وايم چې تری تقليد شوی دی،ځکه کاروان يو لږ جلا خبرې لري خودشعر کلي فضا يې يوخه ترې اغيزمنه ده .

کاروان ، دافغانستان په معاصر شعرکې دمقاومت دشاعرۍ ډيرې ښکلې نمونې ايجاد کړې او پښتو شاعرۍ ته يې ښخښلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو دخوارلس کلنو را روانو غميزو (تراژيديو) ډيره صادقه شاهده او انځور وونکې شاعري ده. دهغه په شاعرۍ کې دکلينو ، باندو او غريبزو کاروانونو صميميت او درنښت پروت دی .

لکه چې دغه صميمي شاعرتل اميد کوي ، له دغو هيلو سره چې دتورتم له لړو لړ ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکې نسلونه ، راتلونکي شاعران يوازې د تورتم شاهدان نه وي ، او سهارونه تش اميدونه نه وي .

زرين انځور

پيښور

د ۱۳۷۱هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شيبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نيك مرغه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لېږلم
له خوشبو يې نه ډك دسمال دې راكړ
ددسمال څنډې ته دې غوټه وركړه
ځواب يې تاسره و، سوال دې راكړ

تامې په زړه كې تنده وكړله
په كې راشنه شول دخمار گلونه
ساقي دې راوړي ډكې ډكې پيالې
چې په كې وتومبې كتار گلونه

تندى مې مات د اضطراب په كاڼو
ځم له زگېرويو نه كورگى جوړم
سرلگومه دسكون په ځنگون
له پرهرونو پسرلى جوړوم

شاړه د ژوند غواړي ابشاردنغمو
دروح دسمال چې په كې ومينځمه
پرېږده چې غوټه يې راوسپړمه
عشق اوجمال چې په كې ومينځمه

خيبر پلازه پېښور ۱۱ / ۲ / ۱۹۹۲

دعشق سرود

ماته د روح له منـاري دعشق سرود راځـي
په عاصي ژبه ستاثـنا ، راځي درود راځـي
ورروخدایا نوسره ، وي ، راځيء چې ښه يې مات کړو
یاغي تندی دی دابه چاته په سجـود راځي ؟
بتان مات شوي دایـــازد زلفـــوورم راځـي
سترګې مـــوږختې چې ګله به محمود راځـي ؟
مورد سپرلوپه غېږکې ښنه خوبونه کړي نه دي
لاپه ګلپاڼوکې سـکروټـې دنمرود راځـي
ستاد دیدن هرې ښکالوته يې ځېمې وهلې
کاروان دسترګومې په دښته دوجود راځـي

۱۳۷۰/۱/۱۱

ښاغلی لیونتوب

مه ژاړه بلبله عبادت به په نغمو کوو

ذکر دګلونو به د پرخو په تسپــوکوو

لمونځ به دسحر کوو او خوب به دغرمو کوو

تل به صفتونه د رخسار او دبارخوکوو

زړونه به ذرې ذرې دلبر په غېږ کې وشیندو

پټ به دیدنونه دسپوږمۍ په سپینو شپوکوو

غوخې دې کړې ژبې راته مینه خو غوڅېږي نه

یو جهان خبرې به په سترګو په لیمــــو کوو

څوبه په اغزیو کې دردونه هم نشه لــري

مست خمارې خوب به دغوټو په بالښتوکوو

څو دیار کوڅوته چې داسترګې په کې ټخلي کړو

دې خپلو کعبو کې دیدنونه د سجدو کوو

لوټ دې شي کاروان خو بیابان به کړو غاټول غاټول

عشقه له ښاغلي لیونتوب سره پیښتو کوو

پېښور، دلیکوالو ټولنه ۲۱/ ۲/ ۱۳۷۱

اهداء: زخمي کابل ته،دښاپیرو ،وطن ته

تعبیر ؟

دغرځنی تیونه
په پولادي غشو سوري سوري دي
سوي زګېروي يې څه نري نرۍ دي
او دتنکو ، تنکو کبلیو خولګۍ
په تکو تورو لوغړنووینو تکې سرې دي
چاورشیندلې په ملالو سترګو
له سرو سپرغو ډکې تودې ایرې دي
په غټو اوښکو کې يې سره رنګونه
لکه دماتوآیینو په زړه کې
دسرو لمبو عکسونه
دغرځنی په سترګو
ګردې تاوبړې د پړانګانو سترګې
نه شي په ځان پسې راښکلی تښتېدلې غوړګې
خیال يې په زړه باندې نوکارې او پنجې وروي
په زخمي ذهن يې تېره تېره سیخونه ګرځي
په سرو بوټیو اوهډوکو يې تېرونه ناځي
په تصوریې د وریتو غوښو بویونه ګرځي
څوک څه پوهیږي چې تعبیر يې څه دی ؟
بېګا کابل داسې یو خوب لیدلی

پښتو ر ۷۱/۱/۲۷

دشمعو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
راشه داد ژوند ماښام په دوو ډیووکې ونغاړه
سوې کرونده به بیا راشین دشمعو فصل کړي
روح د پتنګانو په لمدو ایروکې ونغاړه
غوښ زړګی مې وګنډه سرخي ستا دښکلایمه
پټ مې دموسکا غوندې په سروبار خوکې ونغاړه
ښکلی پسرلی راته اشنا په جرګه راوله
ما خزان ځپلی په تنکو غوټو کې ونغاړه
راشه د ارم دښاپیرو قاصد ه یویې سه
غوټه دشوګیر مې په پستو وړمو کې ونغاړه
وړه مې چې ساحل دپیغلتوب په غیږکې ونیسم
عشقه دریابې ما په یاغي څپو کې ونغاړه
بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړي سلام
دا منجاورخیال مې دسخي جنډوکې ونغاړه
ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
دا تاویز دمیني په ځونډو ځونډو کې ونغاړه

پېښور حوت ۱۳۷۰

انتظار

داوښکوپرخه مې بې ګله راځي
زما دګل کډې به کله راځي

تشې جونګړې مې دسترګوپاتې
ورته به کله ډېوه بله راځي

بې تانه مرارمان مې غړنه کوي
که مسیحا ورته څوځله راځي

زه یې دیاردلاسه زړبولمه
که مات کچکول ته مې خزله راځي

ما په زړګي کې ورته ځاله جوړه
خوکه په ناز ورته بلبله راځي

د دارکړې کې جوتې څومره خوند کا
چې ننداري ته یارپه خپله راځي

زه به له تندې زاره چاودې ومه
دساقي لاس کې به جام هله راځي

جرس به ډېر په چیغوزړېږي
ستړې کاروان چې ترمنزله راځي

۱۳/۳/۱۳۶۵ دنریزې کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سحرپه لوري

دګم نامې خلوت کې غلې ناست وم
لکه دغم او د ویرونو ماښام
زماپه تن وتورلباس دماتم
بلې مې وې داوښکو تتې ډیوې
لکه چې ښکلي ستوري
په نرۍ وریځ کې وي پټ
دانتظاراغزي مې سترګو کې راتلل ماتېدل
ماسته دمیني ترانې ویلې
په وینوسرې ترانې
په تړمو اوښکو کې لمدې ترانې
خوچې ناڅاپه مې سرپورته کړلو
دځنګانه له ستنو
اې زما مینې بیا مې ته ولیدې
لکه شفق په سره سالوکې پټه

په سرکو شونډودې موسکا خوره وه
زما په اوښکو کې دنورپه شانې وځلېده
راغلې په سرولاسودې پورته کړمه
په تنکو ګوتودې زما اوښکې را پاکې کړلې
په تورپټکي کې دې راوتومیل دستوروګلان
او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

۱۹/ ۱۰/ ۱۳٦٤تني

ترږی

دمــــود وترږی درتــه راغلم تـا سخاونه کـــړه
ساقي مستانه هېڅ پېـرزو دې په گـــداونه کړه
ستا په درشل کې مې تندی ډېرو سجدو کړوستړی
ماستا دحســن پرستـــش کړ تا پروا ونـــــه کړه
زما دسترگو په زیـــارت کې بلــــېدلي ډیوې
مغروره تا خوتش په شــونډوکې دعـــاونه کړه
ته دخپل حسن له نشــو نه راوزگـــاره نه شوې
هېڅ دې زما خیرې گرېـوان پورې خنـدا ونه کړه
دزړه ساحــل مې ستا دمینې سمندرتـــه ایښــی
خو تا دوڅ کـکړ ساحل په لـــور گډاونـــه کړه
یتیمې هیلې به یتـیمې ورړم دگور غــېږې تـــه
مهربـــاني خــوپـــه یتیمو هیلوتـــاونه کړه
لکه دشمعې سره اور شنه شې له لمبودې زار شـم
کاروان دڅوریت لکه پتنگ کړ تاژړاونه کـــړه

تنې،د نریزې د کلې غرونه ۱۳۶٤

د پسرلي تو تکۍ

په سپينو واوروکې موسکې شول زرزري گلونه
دښکلي لمرد پلوشو گلونه
لکه چې پېغلې وي تومبلي دمرجانو غمې
دسپين ټکري د پاسه
د پسرلي ورمې د ژمي غېږکې وغځېدې
په مرغېجنونه هيلوراغی مسيح
وحشي گلونوشنې جامې واغوستې
دماليارانو محتاجي نه کوي
زموږ جونگړې ته هم راغلې ښايسته تو تکۍ
جوړه جوړه تو تکۍ
لکه چې راشي دفردوس له غېږې
دمعشوقې اودعاشق روحونه
زموږ ا نگړکې بې اتڼ واچاوه
اوپه غج غج کې بې دژوند ترانې وويلې
رنځوري مورمې ورته څه په مينه مينه ووې
«تو تکۍ ستړې مه شې، ستړې مه شې»
تو تکۍ خلاصې کړې مښوکې اوغج غج بې وکړ
څه په خندا بې ورته ووې چې ژوندی اوسې
زما دزړه په تالاشوي باغ کې وټوکېدل
دااميدونو گلان

۱۳۶٤/۱۲/٦ تني، دتريزي کلی

لېونۍ سندرې

ماوې چې مړو ته به زه وايمه ژوندۍ سندرې

خووخت مې نه پرېږدي په زړه دنېکمرغۍ سندرې

مايې داوښکو په شبنم خوبونه وتښتول

ګلونه ګونګ دي وايي نه پسرلنۍ سندرې

يه لېونۍ زمانې ! لږڅه خو په خودشه که نه

روغې سندرې مې چې بولې لېونۍ سندرې

که دلته هلته مې په کاڼو ککرۍ ماتوي

وينې مې وايي په خندا د ازادۍ سندرې

چې دمغرور په زړه داورپه څپرلګېږي نوزما څه قصور

زه خو په زړونولګوم لکه پټۍ سندرې

چې يې د زړه غوږونه نه وي تش دسر په غوږو

اوريدای نه شي زما مستې غرنۍ سندرې

دا د کاروان د زړه په وينو کې راوزېږېږي

چې په کاغذ يې کړې خپرې دلۍ دلۍ سندرې

۱۳۶۵/۱/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوښکو ډیوې

دجنگـونو په دوزخ کې ، جنتـي افغانان وسـول
د باروتوسرولمبو کې ، سپیـن دسولې مرغان وسول
خزان او ر په بهار بل کړ، د ژوندون گلونه وچ شول
اواره نغمې ایرې شوې، مهاجر بلـبلان وسول
د باروتو ښامارانـو، اسو بلـوکې لمبې پـو کړې
دجونگړو ډیوې مړې شوې ، د رڼا پتـنگان وسول
قافلې ستړې ستومانه ، د ژوندون په پیـچ وخم کې
لارې پټې په سکـروټو ، د وفا قاصـدان وسـول
هرارمان شـوزوبلزوبـل ډېرې هیلـې هـدیرې شـوې
دربنواوښکو ډیور کې دسـرووینو گلان وسـول
شوگیرې اوربدې اوربدې شوې، شپه دغم په تیارو پټه
دسبا ستورې بربښ نه کړې ،دسپېدو په گربوان وسول
په نغمو کې کړیکې کړیکې، ویرپه زیرو بم کې خپوردی
پر دبسیان له ډېرې مینې ، دوطن په ارمان وسول

دموودمودو یارانـــو، یودبل دیدن ونـــه کړ
دوصـــال په تمه تمه ، په لمبـــو د هجران وســـول
دزړه کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دسرو وینو سره ګو هرېږي، بس په یاد دجانان وسول
دګولیو باران اوري، لاله ترمي ترمي پـــروت دی
خپلي پاڼي یې سپر غي شوي، هغـه سره ارغوان وسول
هسي نه چي سرېږي لوخ شي ، د ابشیا دښکلي ناوي
وینم خوب اوکه په اوریې ، سره ټکري دالوان وسول
زماني له خو به پاڅه ، دوجدان غرونـــــه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چي حقوق دانسان وسول
افـــغاني جرس فریاد کړي، ځي کاروان دشهیدانو
نورڅوک نه دي دلته هلته ، دیوي موربچیان وسول

۱۳۶۵/۱۲/۱۲ تني

دغزل په څنګ کې

دغزل څنګ کې ګلونه ږدمه
ښتون ماښام ته مشالونه ږدمه

دتورو شپو شيبو اوږدې به نه شي
لمروې په سرېې سهارونه ږدمه

مينې له زړه نه مې ټپه کړه لرې
يار ته دسرو وينو خالونه ږدمه

د ژوند څولۍ مې ډکوم له ګلو
ځم په اغزو کې قدمونه ږدمه

که په مړۍ مې يوه سلګۍ وي پاتې
لا به په ژبه ستا نومونه ږدمه

ساقي زما په تنده مه خوربږه
زه نورو ترږوته جامونه ږدمه

عشق مې په دار کې سر ته داسې ويل
په تا دحسن امېلونه ږدمه

لاله تصويرېي په سينه لګوه
په لوغړن ځيګر دا غونه ږدمه

راځه کاروانه دتيارو په زړه کې
زه درته شمعې کتارونه ږدمه

سرطان ١٣٦٥

ګمنام شاعر

څو مره چې لوېدلی له نظر د زمانو یمه
دومره جګ ختلی دغزل په منارو یمه

لړخومې داروڼ زړګی دزړه په سترګو وګوری
لال یم خوله سترګو نه پټ شوی په ایرو یمه

حسنه لږ موسکی شه چې پانوس می شي په اوښکو جوړ
هسې نه ایره شم وریت دعشق په سرولمبو یمه

وخت یمه داغلی خوهرداغ مې له خندا نه شین
پټ په تصورکې دلاله په لوپټو یمه

نه مې شي لیدلای پتنګان په محلونوکې
څراغ دیتیمانو دجونګړو دتیارو یمه

څومره چې غزل مې په سروو ینو لمبېدلي دي
دومره ژوبل ژوبل دجفا په کتهارو یمه

نه درځم باغوانه دمنت ګلان دي نه غواړم
زه آزاد بلبل دځګو غرود سرد رو یمه

مړمې کړه مرګیه خونغمې به مې ژوندۍ وي تل
زه خو یوکاروان دترانو اود نغمو یمه

۱۳۶۵/۴

غرځنی ګل

غرځنی ګل یم غرځنوته خاندم
اوبېرسرولبونوته خاندم
اوسېږم لرې د دنیاله سترګو
وختونوپټ کړم دهرچاله سترګو
دلوړوغرونوپه لمن کې اوسم
دخپلووینوپه کفن کې اوسم
ډیوې مې بلې دشبنم په پانوس
رانه چاپېروي دبلبلوجلوس
خاندم دمینې ترانوته خاندم
اوبېرسرزولپونوته خاندم
وايي ابشارراته دمینې نغمې
خوب ته مې یوسي دځنګل زمزمې
سپوږمۍ مې مخ پټ کړي دوړانګوپه شال
نسیمې وزنګوي وروورو په تال
سحرمې مخ مینځې د پرخې په مېء
غلی راویښ شم دشپونکي په شپېلۍ
دلمرزرینود ردانوته خاندم
اوبېرسرولبونوته خاندم
غرنی پېغله راته غلې ګوري

په ښکلوسترګوراته ښکلې ګوري
په تورپېکي کې مې تومبلي نه شي
تهمت دميني په ځان ورلی نه شي
مخکې قدم اخلي په شاه راګوري
زما دپاڼو په شان زړه يې ښوري
زه يې دسترګوائينوته خاندم
اوببرسرولپونوته خاندم
دشپې له دبونه تښتېدلی نه يم
دخواره بوی په ژبه غلی نه يم
که په پنجوکې دلپوانو شمه
ژوبل په شان دغزالانو شمه
بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
رنګ به مې حسن دجانان ته رسي
خوچې ژوندوڼوي زمانو ته خاندم
اوببرسرولپونوته خاندم
سپېره خزان که رېژولی يمه
مړ نه يم بيا راټوکېدلی يمه
ديوه ګم نام شاعرداستان يمه زه
که نن يم پټ سبا عيان يمه زه
دګلوميربه ګلستان ته شمه
مشعل دلارې به کاروان ته شمه
دکاروانيانو ارمانوته خاندم
اوببرسرو لپونوته خاندم

تنې د چورکوڼدي ځنګل لمن ، اسد ۱۳۶۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوښکو ګلونه

ماوې چې ښکلی پسرلی راشي
د انتظارځای به وصال ونیسي
ماوې چې ستا به هم زړه تنګ په محلونوکې شي
ای دبهاردښکلاګانورنګینوپرښتې !
ماوې چې ته به خامخاراشې
دپسرلي درنګینواودخوشبوپه منځ کې
دموسکانوربه په ګلونواوغوټووشیندې
زما دسترګوپه تیاره ځنګل به
دخنداګانوډیوې و وروې
ماستا د غاړې د ښکلا په خاطر
دبڼوګانو په هرتارونبیل
دښکلو اوښکوښکلې ښکلې ګلان

(c) kitabtoon.com: The Digital Library

ماوي چې راشې ستا په غاړه به يې وځړوم
دغه زما دپاکې مينې يوه پاکه ډالۍ
خوته رانغلې
زما داوښکوګلان ورژېدل
دګرېوانه په دښته و ورېدل
احساس مې ونيوه په ګوتوکې دمينې شهباز
دزړه په تارتاريې نغمې خورې کړې
دښکلو اوښکو دګلونو نغمې
ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳۶۵/۱/۱۰

وعدې

ستاوعدې په کوم مزارکې ښخې دي
هیلې شوې کباب انګارکې ښخې دي

نن مې منصورې جذبې وخت پورته کړې
وکړه ننداره په دارکـــې ښـــخې دي

وینې مې دزړه نه دې نو نورڅه دي ؟
سرې لکه لاله بهارکــــې ښخې دي

تاته به امېـــل ترې جوړومـــه زه
اوښکې دګرېوان په تارکې ښخې دي

بیابه مې نغـمې پتې دزړونـــوشي
اوس دګم نامې غبـــارکې ښخې دي

ته چې دکاروان زخمـــونه نـــه وینې
سترګې دې په کوم خمارکې ښخې دي

۱۹/۹/۱۳٦٤تنې د نریزې کلی

دجنون پړاوته

عشقه زمازړه کې دشعرونو تخم وکره
دې سوې چمن کې دګلونو تخم وکره
پرېږده چې دسترګوپه پانوس مې ډیوې ولګې
حسنه په موسکاکې داورونو تخم وکره
لړمې دازخمي ځیګرډمینې په اوروداغه
راشه لاله زارکې د داغونو تخم وکره
ستړی به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
ماته په قدم قدم دغرونوتخم وکره
هریواسوېلی به دنسیم په ځای ورولېږم
وخته په لوټ باغ دبهارونو تخم وکره
ډک مې کړه له مالګې پر هرونه چې خوب رانه شي
ستوني کې مې خوږ دسرودونوتخم وکره
عشقه چې کاروان مې دجنون پړاوته ورسي
راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکره

د نریزې کلی
۱۳۶۵/٤/۳

غوښتنه

دزاهد په کاږو ژوبل ، دساقي په غېږکې پروت وای
یا دسروونیوخال وای ، دتندي په غېږکې پروت وای
ګرم عشق وای ویلې کړی ، دګودراوبوکې حل وای
پښتني لپوکې جګ وای، دمنګي په غېږکې پروت وای
چاپه ځنوکې ټومبلی ، چا پټکوکې لګولی
لوګړن سوی ببری وای ، دکودي په غېږکې پروت وای
سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوګی وای
دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
چې دمینې مړاوی ګل مې ، په سروونو راژوندی وای
خیر دی زه دې ځوانیمرګ هم ، دمرګي په غېږکې پروت وای
دکاروان یوخوږغزل وای ، له سلګی سره سلګی وای
ګرځیدای په ژوبلوزړونو، دځګېروي په غېږکې پروت وای

۱۳۶۶/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 4382

سپرلیه لرخوراشه

سپرلیه لرخوراشه ستایادونه رانه هېرشول
زخمونه مې دېرولیدل گلونه رانه هېرشول
دحسن دگلونوسترگې ډکې دي له اوښکو
دعشق دبلبلانو آوازونه رانه هېرشول
دژوبل زړه په وینو کې مې ترې ارمان لامبي
ساقي نه پېژنمه ډک جامونه رانه هېرشول
اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
راځه دزړه طبیبه مرهمونه رانه هېرشول
تیارې راته خورې دي دهجران په تورماښام کې
دوصل هغه ښکلي سهار ونه رانه هېرشول
دژوند په باغ اوبن کې دباروتو بوی خورشوی
دگلودعطرونو کاروانونه رانه هېرشول
دورېت احساس په غېږکې مې کاروان دسلگوپروت دی
آشنا یه دخندا ډک غزلونه رانه هېرشول

۲۵/ ۲٤/ ۱۲/ ۱۳٦٥

دنریزې گلی

ترخه شعرونه

تاچې ویل زمـــا ترخه شعرونـــــه
هغه ترخه مې شول خواره شعـــرونه
شونډودې رنګ څکه دوینو واخېـست
دزړه په وینو مې وو ســره شعـــرونه
لکه ماشوم غوندې دې وتخنــــــول
چې شول کټ کټ په خندا شنه شعرونه
راشه امـبل یې کړه د دنګې غــاړې
په ګرېوانه مې دي پـراته شعـــرونه
چې یې طواف ووستا دمخ په شمـــع
شول دپتنګ غــوندې لمبه شعــرونه
لـکه مسیح مې په شـــعرونه راشه
ګوندې ژوندي مې شي دامړه شعرونه
لړدبخـیل نـــظرسخا خـــو وکړه
چې دکاروان شي مېلمانه شعــرونه

١٣٦٥دنریزې کلی

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
لکه دتېروزمانو افسانوي شهزادګی
لکه یتیم نه چې زاړه غمونه شي هېر
اوپه سپېرو شونډو موسکی غوندې شي
داسې وحشي ګلونه وخندیدل
اوپه فطرت کې یې سرخي خوره شوه

×××

دسپین شبنم دهرپانوس په زړه کې
دسروګلونو دموسکا وړلمبې وځلیدې
خودشاعردښکلیواوښکو په ډولۍ کې ناسته
دښکلې مینې هغه ښکلې ناوې
لادموسکا رنګین درشل ته رسیدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پټی په غبرکې پروت یمه
زه ژوبل غزل یم دسلګی په غبرکې پروت یمه
مینه مې دشمعې په تنکی لمبه ماتیږي نــه
زه یاغي پتنګ یم دسپرغی په غبرکې پروت یمه
څاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم
غلی نن سبا که دغوټی په غبرکې پـروت یمه
حسن رانه تاوکړې سپینې لیچې دبنګـړوډکې
خیرکه د دارونو دکړی په غـبرکې پـروت یمه
ډک مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب
اوس هم د پښتو د درخانی په غبرکې پـروت یمه
پښې راباندې مه ږده په ایروکې مې انګاردی پټ
هسې داسې غلی دچرګی په غبر کې پروت یمه
دیو دتورو شپوته بــه دوړانګــوزندی واچـوم
زه دآسمانونو دسپوږمی په غبرکې پــروت یمه

۱۲/ ۱/ ٦٦دنریزې کلی

ورو ورو راځـــــه

ورو ورو راځه چې په ګلونوکې ونه ښويږې
دلبونوپه ژوبلوزړونـــوکې ونه ښويـــږې
طبيب آشنا پټې دمينې لـــګوه په احتياط
پام په ناسورو پرهرونوکې ونـــــه ښويږې
دژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لـــږ
شغلې د ژوند راوړه قبرونوکې ونه ښويږې
راته په خوب کې چې راوړې داميدونو غنچې
پاځه چې ويښ شو په خوبونوکې ونه ښويږې
الماسي تاج شه دموسکا دښکلې نـــاوې دسر
ديتيم اوښکې په ويرونوکې ونه ښويـــږې
چې ترې زړونه شي خړوب ساقـي دتږوترږو
نوردمړو په نظرونـوکې ونـــه ښويـــږې
پنجرې کړه ماتې طلايي مرغيه والـــوزه
دغلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويـــږې
اې دفردوس له رنګينو جوړې محبوبې زمـــا
بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويږې
تپې ډيوې کاروانه بلې کړه دزړه په وينـــو
راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويـــږې

۷/ ۱۲/ ۱۳۶۶تنې دوړې،خيسوره بانډې

ښکلیه لمره

اوښکو دشبنم کې ښکـــلیه لمره ګلا ن وشینده
غېږدتورو شپوکې سپین سحره ګلان وشیـــنده
تېرې دغمونو دویرونو شپې غمګـــینې کـــړه
وشړه کینې اوکـــرکې زړه مـــرکز دمینې کـــړه
دغه جنګ ځپلې دژوندون لحظې رنګیـــنې کړه
راشه پـــسرلیه مـــروره ګلان وشیـــنده
باغه ! دکوثرمیې ته دګـل جـامونه ونیـــسه
تاندې غوټۍ واکړه په غندل جامـــونه ونیـــسه
هرترې بلبل ته په مـــنګول جامونه ونیـــسه
ګرمه دبلبل چې شې سندره ګلان وشیـــنده
څاوروکې پرتې دهریتیم اوښکې ښکلوکې دې
ګل نه خطا شوې راپـــرېوتې په اغزوکـــې دې
نورېې غېږکې وینمه ډیوې په هدیروکـــې دې
خدایه ! په دې هره مرغلره ګلان وشیـــنده

اې ورکې خندا لړد سلګوپه غبرګې وخـــانـــده
وچې شونډې ښکل کړه دغوټوپه غبرګې وخـــانده
راشه دپرهرډوینو سرو پـــه غبرګې وخانـــده
راشه د دردونو درمـــانګـــره ګلان وشیـنده

پرېږدی‌ءچې دا وچې ځانګې وغځېږي تانـدې شي
ښخې دکېږدیوچې په سروګلوکې مراند ې شـــي
حسن دپېغلوټوته صحراکې لوګی سپاندې شي
والوزه نسیمه جادوګره ګلان وشیـــــــنده

مینه کې مجنون چې دلیلادر شل ته ورســي
وخاندې زخمي زړه دلاله ګــوګل ته ورســي
ځوچې دغه سترې قافـــلې منزل ته ورســي
پاکې آزادۍ په لـــره بـــره ګلان وشیـــنده

پرېږدیء چې فردوس نه لنډلاسونه د پردیـوشي
ځیرې ګرېوانـونه سـره ټـول دلېونیـــو شي
مور د کاروان زړه د آزادۍ په خوږو میــوشي
راشه ښکـلیه وخته بختـــوره ګلان وشیـــنده

۷/۱۲/۱۳۶۶/ تنې دنریزې کلی

مه غواړه جانانه

مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
گل مې دزړه سوی دی مشکینې وږمې مه غواړه
ولې لمبه نه شم په لمبو کې چې افغان وینم
وینې د مجنون لښتې لښتې په بیابان وینم
نن خود لیلا هغه غنچه پیکی پریشان وینم
ماسره سلگۍ دي ما نه نورې تحفې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
ډیر آزاد سرونه په زندۍ په غرغرې پراته
ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطرې پراته
سوي پتنگان په سرو لمبو ایرې ایرې پراته
مانه عاشورا کې اخترونه میلې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
پریږده تغزل عاشقانه اورندانه خیاله
مست شه په د رد ونوکړاوونو مستانه خیاله
والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشیانه خیاله
ښنوکې رانه زلفې تاوراتاو زولنې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
واورۍ نړیوالو خپلواکې اوازآدي غواړو

مارچې دلستونې وي نه خپل اونه پردي غواړو
کاریې چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
ویښ شه د ایشیا زړگیه نورې جوتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

څوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
څوپورې به ژوند لکه یتیم په فریادونووي
څوبه مې پراته دمالګې غرونه په زخمونووي
نورې مې چنګېزه دسرووینوویالې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

ډېرونندارې وکړې زمادوینوداروته
دا شراب دوینو به مې زهرشي اغیاروته
کاڼي به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
نورې مې د زړه په سیخ پېیلې ټوټې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالګینې دي
څې دزړونو تل ته پرهرژلې دي حزینې دي
نوربه په کې څه وي د کاروان د زړګي وینې دي
مانه په شرابو لمبیدلې نغمې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

حوت/ ۱۰/ ۱۳۶۶

ډالۍ

ساقي که ستا ساغرله میوډك دی
څه ! زماستونی لـه سلګیو ډك دی

ته وايې راشه خوزه خنـګه درشم
لاچې محفل دې له پردیـو ډك دی

داوښکو پـرخه مې نسیمه یوسه
دمینې ګل مې لـه سپرغیوډك دی

پرېشان اوربل ته او پرېشان پټکي ته
دزړه کـودی مې له ببریـو ډك دی

د دیدن تږې به ماړه شي څنـګه ؟
ګودرله سرو ماتو منګـیو ډك دی

زما دژوند پـه بڼ خزان راغـلی
بس ګورسـتان مې له غوټیـوډك دی

لاله صفت ته دې وزګـارنه یمه
دلتـه تـتر له مـردکیو ډك دی

ښکلیه نظرته دې لوګی لـوګی شه
زمـاغزل لـــه سپېلنیـو ډك دی

چې کله خاندې نوډالې بـه دروړم
څیرې ګرېوان مې له غمیو ډك دی

کاروان په پښو کړې دتناکو پنې
څـه که منزل یې له اغزیوډك دی

۲۹/۶/۶۶

اختر

اخترخـوخاندي په کټ کټ تـــېريږي
خودازمـــوږنــــه ولې پټ تېرېـــږي؟
ښکلې فردوس راته دوزخ جـــوړشوی
دژوند لحظې مې پاس په بټ تېرېـږي
ولې به نه چـــوي زړګی دبلـــبل
چې په ګلونو کې ګـــونګټ تېريږي
هغه زړګـــی چې ځلیــــده لکه لال
اوس یې په سرښاماران غټ تېرېـږي
اختره وبخــــښه خندلی نــه شم
زما په ویرکې هرمېـــلټ تېرېږي
تاندې تنکی هیلې شوې خاورې ایرې
ځي جنازې یې مـــټ په مټ تېريږي
داهم انصاف ! دی ناروغ ونه لـــیده
طبیب په خوا د روغ رمـــټ تېرېږي
شنو ترانو تـــه یې لړصـــبروکړیء
کاروان په اورکې لټ په لټ تېرېږي

۸/۳/۱۳٦٦ دکوچني اختردوهمه ورځ تنې وړیه خیسوره

دغه څنگه پسرلی دی

په پټکي گلونه ، نه شته په اوربل گلونه ،نه شته
ځولۍ ډکې له اغـــزودي په منگول گلونه ، نه شته
په کوڅه گلونه ، نه شته په درشل گلونه ،نه شته
دیارانو اودوســــتانو په محفل گلونه ،نه شته
دغه څنگه پسرلی دی ؟
دغه څنگه پسرلی دی ؟

دبامونـو په ســــرونو کودي مات دي دبریو
دبروتورې غنچې دي لـــگیدلې په گولیـــو
په گودرکې پیغلې نه شته نه شرنگا شته دبنگړیو
څیرې ویرې گرېوانونه دي دعشـــق دلېونیو
دغه څنگه پسرلی دی ؟
دغه څنگه پسرلی دی ؟

بلبلان سورې په غشو ژاړې ژاړې په نغمو کې
له مست زرك ده جوړې ورکه چې له جوشـــه وهي کـــوکې
دگیگړگلونـــه ژاړي په کـــمراوپه دروکې
شپون له ژونده مرووردی شپېلۍ ډوبه په سلگو کې
دغه څنگه پسرلی دی ؟
دغه څنگه پسرلی دی ؟

دهجران تیارې چاپېره دوصال له رونې مشال نه
دباروتو ماران تـاودي دبوډۍ له رنګین تال نه
دېرواوښکو آرام وړی له سروسترګودغزال نه
عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه

دغه ښنګه پسرلی دی ؟
دغه ښنګه پسرلی دی ؟

دشنېلیو په شنه غېږکې دسکروټو سـوریاران دی
پاڼې پاڼې دي ګلــــونه لوټې لوټې ګلستان دی
دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړګي داستان دی
عجیبه ده عــجیبه ده پســـرلی راته خزان دی

دغه ښنګه پسرلی دی ؟
دغه ښنګه پسرلی دی ؟

دګلونو پــه صحـــراکې دکوچیانو کېږدۍ نه شـته
شرمول یې چې ګلونه هغه مستې کوچۍ نه شته
چې اوښان به یې مهاررو لېــونۍ شین خالۍ نه شته
له نظره کړې شین سترګو له داغ روغې غوټۍ نه شته

دغه ښنګه پسرلی دی؟
دغه ښنګه پسرلی دی؟

چې مې چادزړه له خم نه مې دوینو دي زېښلي
دهغې په ښــربه خپـته سره اوروــه لګــیدلي
دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښـتولي

دوزخونه به رنګېږي ماخوبونهٔ دي ليدلي

دغه ځنګه پسرلی دی؟

دغه ځنګه پسرلی دی ؟

چې ګلـــونه په کې کـم دي چې زخمونه په کې ډېردي

چې يوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کی ډېردي

دخندا تـش پاتې نـودم دی فريــادونه په کې ډېردي

دوصـــــال دنيا تــالاده هجرتــونه په کې ډېردي

دغه ځنګه پسرلی دی؟

دغه ځنګه پسرلی دی ؟

دغه زړه دپســرلـــودی پسرلي به راژوندي شي

دزړه وينـــه به تـاريـــخ ته ښکلی خال پاس په تندي شي

افغانان به سره خـــپل شي تيتې سترګې به پردي شي

لېوني کاروان ته بيـــابه ليلاجوړه آزادي شـــــي

پسرلي به را ژوندي شي

پسرلي به را ژوندي شي

۱۳٦۷

دعا

دزړګي په تخت مې کښېنه ښکلیه راشه
زه سلام درته کوم ته مې بادشــــاشه
دبېنــواغزومــې پــرخه درتــه راوړه
خادمانو تــه دې ګله په خــــنداشه
په پردو چړو مې زړه ټوټې ټــوټې دی
مینې راشــه په زخمــــونو یې دوا شه
دسبا باده غــړې په زړه زخمــې ده
پټ په غوږکی ورته ووایه چې واشــــه
خدایه کبرکړې زوال دیزید یانــــــو
وینه وچه په دوهمــه کربلا شـــــــه
دیتیم ژړا خوعرشــــــــه پورې لاړه
دوطن موری لاس جګ کړه په دعا شه
مجنونان به ترڅوګرځي سرګــــر دانــه
ازادی له خندا شنه شه شـــــالیلاشه
دسپرلوقاصــده وشیــــنده ګلــونه
دفردوس منــظرې جوړه په صــحراشه

دوطن چمن مې لولپـــــه لمبه شــو

خدایه ورکه دبـــــاروتو اژدهـــــا شــــه

اوږدې شپې مې په ژوندون باندې خورې دي

دســـــبا گرېوان کې لمـــره په ځلاشــــــه

ارمانونه مې په خـــــاوروکې پراتـــــه دي

په مزارېې یـــــاره راشه مسیـحا شــــــه

یه په زړه ظالمه حـسنه خبرنـــه یـــې ؟

مهجورعشق خو زاره چا ودی شو پخلاشه

په وطن چې دوحدت نارې خـــورې شـــي

دابلا دځـــانـــځانی تـــــــالاوالاشــــه

چې ښکلاته دې جهان گوته په خوله شي

بیـــــا سینگاروکړه اوناوې د اېشیا شــه

بیاکاروان مې که دژوند په مرگې لوټ شي

خیردی یوځل خوپه ژوند یاره زمــــا شه

۱۳۶۷

موسکی شه

موسکی شه ستا حضورته مې سلګۍ راوړې دي
داوښکو ډکې سترګې مې ډالۍ راوړې دي
منګولې کې راځه واخله دازما دزړه ربــــاب
یوځو مستې نغمې مې لبونۍ راوړې دي
دځنو په تیارو به دې ډیوې ولــــــګوم
ګلونو دارمان مې سرې غــوټۍ راوړې دي
زړګی مــې تخنوي لکه ماشوم یې خندوي
سپــرلي راته ورمـــې دآزادۍ راوړې دي
سره به مینه نه شي لاتوده به وي تــوده
سینه کې مې جانانه سرې سپرغۍ راوړې دي
خبرنه یې ختنه؟ باروت کړې باروي
آهوراته بیاسترګې غرځنۍ راوړې دي
لیدلی مې دی خوب خویم په ویښه په خندا
جانان مې دزړګي کورته کېږدۍ راوړې دي
کاروانه ګونډې تنده دې شي ماته دمودو
ساقي وایي پیالې مې ځنډنۍ راوړې دي

۱۳۶۷/۲/۲۳

دتیږوغرونه دزړګکر دښتړو په لمن کې

دمهاجرفریاد

کاشکې چې یوځلې مې ښکل وای دوطن لمنې
خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې

هغه پرون به چې گلونو ورته کړې راوړې
نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې

مینې مې تارپه تارلمن کړه دشیرینې په نوم
لکه پرتې وي څیرې ویرې دکوهکن لمنې

دژوند په ناوې به سبا وورروم گلونه
خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې

سترگې مې ستا په لورې وختې خوگرم نه یمه
دغر څنو سترگې خوځارې دختن لمنې

دوخت قارون مې په گوهر داوښکو نه م[illegible]ې
تر ې ډکوې سحر، غرمه [illegible]ماحستن لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقیق ووریدل
ورته حیرانې دي له ورایه دیمن لمـنې
دادهجرت خړې خېمې به تروصاله رسي
آخر به پلنې کړي دګلوپه لمن لمنې
سوي چمن ته به سپرلی درنګینیوراشي
پېغلې ورمې به ډکوي له یاسمن لمـــنې
فضا به بیاشي مسته مسته په نغمو دمینې
بلبل به ډکې کړي په ځالو دچمن لمنې
کاروان بنوته خپرولې دي اینې داوښکو
په کې ځارې آشنایه ستا دخوږ دیدن لمنې

۲۵/ ۲/ ۱۳۶۷ تنې

(c) Ketabton.com: The Digital Library

ساقي ته

ساقي راشه سور اور مې په توبې ولګوه
مخموریمه منګولې په پیالې ولګوه
په سپین سبا وروغزوه لاس دپلو شو
دژوند تیاره ماښام کې لمې ډیوې ولګوه
مجنونه ! که لیلا غواړې را ځه ،راځه، راځه
دخوږزړګي په دښته کې خېمې ولـګوه
ګرېوان دې راته څیري کړه.خپوسه داړالی
دچاګمنام مزار باندې جنډې ولګـوه
مضراب دخوږې مینې شه زړګیه دکاروان
په چوپو ربا بونو کې نغمې ولګـوه

۱۳۶۷/۳

تاته راغلم

تلوسه مې يوپه دوه شوه تاته راغلم
مړه دصبرمې ډېوه شوه تاته راغلم
تتيدل مې زده داوښکو ستورو نه وو
شپه دکال غونډې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مسغل و
زمامينه پښتنه شوه تاته راغلم
دزړګي په خم کې څاڅکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پياله شوه تاته راغلم
ماساتله پته مينه پته نه شوه
دخوشبوغونډې خوره شوه تاته راغلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګوابن و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغلم
دهجران غشي يې نوزغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
يوکاروان دارمانو مې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

١٥/٤/٦٧

غزل

ساقی سوي لوي زړه ته لږ ارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را

ستا دزلفو پېچ وخم کې بــه ځو ګیریم
یو رنګین غونډې سحرد دې ماښام را

وخته ډېري دې د زهرو پیالې راکړې
څه خوسرې میکونې شونډې دګلـفام را

چې مې زړه بنکې وکړي ټټرپـــرېږدي
ډک دمینې په دې مړو سترګو ســلام را

شاعران مې چې الهام له نغمو واخــلي
دشاعر حسن ښتنه څه الـــــهام را

ځوبه سترې لالهانده کاروان ګرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یوګام را

٤/١٣٦٧

آزادي ښکلوم

گلونه سوي دي اغزي ښکلوم
خزان ځپلي پسرلي ښکلوم
اوښکې کرم چې په کې شنه شي گلان
دخاوروړلاندې بوزغلي ښکلوم
ديارکوڅه کې لېونی مې بولي
خاندمه کاڼي په تندي ښکلوم
چې له ژړا نه مې نغمې کړي جوړې
ناسورزخمونه دزړگي ښکلوم
حسنه ! له عشق نه مې گيله مه کوه
چې ببرسري لېوني ښکلوم
زه دساقي دميو نه يم عادت
دافغاني گودرمنگي ښکلوم
خوب غرځنې شورانه وتښتيدو
دچاپېرپيال آه وزگېروي ښکلوم
نادان کاروان به يې غزل گڼي خو
دزړه په وينو آزادي ښکلوم

٤/ ١٣٦٧تنې دتربيزې کلی

یوه مسته ترانه

دانن څه مست اومخموریم ، چې له ځانه ګران ته راغلم
له اغیارونه بې باکه ، په ډګر جانان ته راغلم
که هرڅویم اوښکه اوښکه ، نوره هیلوراسره دی
یوامېل یمه جورېږم ، په ګډا ګرېوان ته راغلم
دیوسف(ع) خوشبو کمیس یم ، ړوند یعقوب(ع) بینا کومه
دقاصد په لاس کې خاندم ، ښایسته کنعان ته راغلم
هغه ښکلی ،ښکلی ، ښکلی ، چې یې بدنظر، ونه خوري
وې ! چې مایې سپېلنی کړه ، چې دې سوې ځان ته راغلم
چې په وچ ساحل ګلونه ، ددیدن راو تو کیږي
دارام دریاب له غېږې ، په څپوطوفان ته راغلم
دسحردلرشفله یم ، په جګ غره راو اوښتمه
رقیبانو ته سورا ورشوم ،چې ستاسره پېزوان ته راغلم
یوناسورغوندې پرهروم ، دزړګي په تل کې پروت وم
یوه مسته ترانه شوم ، لېوني کاروان ته راغلم

۱۳/ ۱۲/ ۶/ ۱۳۶۷ تنې دنربزې کلی

گله درځم

دژوند په ښاخ کې دزړه ګل یمه شوکوې مې ولې
بیا به ارمان کوې دشنه پسرلي ګل خونه یم

زماني ښکلوته مې دردکړه سبېلني خودې کړم
ایله چې سترګې توروې په ما کجل خونه یم

زړه مې پښتون دی چې ښېلتون ته مېلمستیا ورکوي
رقیبه پوی دې په جفا یمه پاګل خونه یم

دتکیه ستنه شه بدنه دېتیم دکورګي
ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه یم

خیردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
ګله درځم هغه کاروان یمه بدل خونه یم

۱۳٦۷/۷/۹

گله وخانده

زه دې اوښکې اوښکې توی لکه شبنم شم
گله وخانده چې ستا سره همدم شم
ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
آزادسریمه په خدای که ورته خم شم
پښتانه مېلمه نظرته مې موسکې شه
هسې نه چې رقیبانوته دې کم شم
یوزړگی یم ډك دزړونو له فریاده
درباب غوندې چې سرپه زیروبم شم
ښکلیه دادې څه انصاف دی ته وخدای چې
زه چې ستا جفا، جفا بوله گرم شم
لېونی مې دشیرینې په سربولي
دفرهاد غوندې چې غرونو ته اړم شم
اوس که وینې یم خوشین به له خندا شم
زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
یوغزل یم خو باور مې دی کاروانه
چې به سوولوو زړونوته مرهم شم

۱۳۶۷/۱۰/۲۷

دوطن مینه

زخم دزړګي مې له مرهمــــه ځي
اوښکې مې په تا پســــې صنمــه ځي
بيا دهجرتو نو قافلې راغــــلې
خدای(ج) خبر اغزوکې به ترکمه ځي
يا الله چې حال به يې دروح څه وي ؟
څوک چې له مونس اوله همد مه ځي
بل يې په جنت اور دوزخونو کړ
داچې له ګا ونډه اوله چمه ځي
دوديې دبارو تو تاوله زړه نه شو
رنګ دسروګلونو له شبنمه ځي
مينه دوطن مې لکه سيوری شوه
هرچېرته چې ځم راسره سمه ځي
داخومې کاروانه دزړه وينې دي
څوک وايي چې رنګ مې له قلمه ځي

۱۳۶۷/۹/۳/٤

زمی ۱۳٦۷ «دهغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنگ قصاب » دسالنگ په لاره کې نږدې شپېسوه افغانان واړه ، زاړه زلمي په شهادت ورسول کلي لوکورونه يې وران کړل.

په کابل څه تېرېږي ؟
په سالنگ څه تېرېږي ؟

زمهريرمېشت ودکابل په جنت
تالاوالاوهغه زېب اوزينت
چې له ښکلانه يې کيسې وې ډکې
دکابل جان له ښکلا
ډېرې سينې وې ډکې
نن په هغه جنت کې
تنکي تنکي ماشومان
لکه تنکي گلونه
سخته يخنی کې رپيدل رژيدل
اودتورسروله ببروسرو
دمرگ په سختو اوياغي سيليو
دژوند ټکري لاندې ترپښوپرېوتل

دوړو تړو چيغې پورته وې خو چا اوريدې ؟
دحاکمانو لاس کې
دزړو ميوشنې پيالې کړ نګيدې
ړک ړک خمونه تشيدل ، تشيدل
دوريت کباب په سينه
تېره سيخونه پورې هورې وتل
هيڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «.....!»
په دې نشوکې دماتم غږونه چا اوريدل ؟
چې دګناه په لاس کې تشې شوې دميو پيالې
دمزه دارکباب قحطي راغله
دپولادي شويلو نسونه تش شول
افغاني وينوته له تږو سرو بونو ځنې
دميګ جازونو وزرونه تش شول
دمستومستو حاکمانو په خوله
نارې سورې شوې چې موږدېږوږې يو
جوړې لبنکرې شولې ګډې وډې
دسالنګ لاره شوه په شويلو ډکه
دهريو توپ له ميل نه غم وريده
پاس له اسمانه جهنم وريده
په واورو پټ سالنګ په اورکې پټ شو
ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بیا دشین سترگو سترگې سرې شوې دافغان په وینو
هغه په سوله مین (.....!) لامبې دانسان په وینو
هغه له وچوسره تاندې سپځې
دژوند تنکۍ تنکۍ غوټۍ هم لکه سپاندې سپځې
دسپینو واورو په ټکري پټ یخ نیولی سالنګ
دسرو دېوانو دباروتو په اورلولپه شو
آه ... دبې قدرو په لاس
په سپینو واوروکې ټوټې ټوټې زړګي پراته وو
لکه دښکلي بدخشان ځلند غمي پراته وو
دژوند ګلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول
دغریبانو افغانانو خړدخاورو کورګي
اوس ورنه ړنګې کنډوالې جوړې شوې
اوس په دې لارځې ددېوانو لښکر
چې تاریخي ماته یې وخوړله پښې وکاږي
په شا راګوري نه ارم پرېږدي
په حریص زړه باندې لوی غم پرېږدي

ثري ۱۳۶۷

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهیدم
راباندې ښېښل نوي غزل جامونه
لکه چې ښه مخمورنوش کړې وي څه شل جامونه
ګلونه هسې هم ګلونه وو ګلونه پرېښودی
سپېره اغزي هم راته ګل ګل کیدل
الماس دېرخې یې په څوکو ځلیدل ځلیدل
باغ کې دزړه مې دغزلوتوري
لکه صفا رنګین ښکې مرغان
په نغموسرو والوتل الوتل
اودمسروپه غزیدلوځانګو
یویو راتلو او کېناستل کېناستل
په دې فردوس کې مې لاڅو ګامه اخېستي نه وو
لاستړې روح مې ارام کړی نه و
چې یوې غمجنې سوې لوې کړیکې
رانه رنګینې نشې یووړې یووړی وبورنیدم

داحساس لاس مې لکه پاڼه غونډې ورپيده
دغزل جام مې په عدم کې شو توی
او په دې کړيکه
دقافيو رنګين بڼکي مرغان والوتل
دمسرو څانګې خچې پچې شوې څه پاتې نه شول
دزړه نقشه مې شوه يودم بدله
هغه ګلشن په کربلاشوبدل
هغه خيالونه خنديدلي شول ټول وينې وينې
زما احساس شو پرهرژلی داسې
لکه حسين وي په سينه خوړلي
ديزيد يانو غشي
*نورنوځه وو خو اټروو
ددې سوې لوې کړيکې
چې مې زړه شوې چړونه
ژوبل ژوبل ليکې ليکې
زماشکلی کلی پروت و
داوچتو غرونو غېږکې
درمندوکې يې ځوانان وو راټول شوي
لکه هېرچې شي يتيم نه
ټول زاړه زاړه غمونه
داسې دوی په خندا سرور

ددې کلي په لمن کې
بس په ځنګ دهدیرې کې
چې جنډې دشهیدانو
رپیدې لکه کوترې
غزیدلی یوه لاروه
تکه سپینه لکه تکه سپینه لېچه
دهجرت دقافلوېږ وړښکل کړي
په زرواره قدمونه
خولاهغسې پرته وه
ښکلول یې قدمونه
دمـینو دمهجورو
دپښې یېلو
دسرتېرودسرتورو
ددې لارې په سم منځ کې
یوزلمی پښه په رکاب و
سره اورسوی و ، کباب و
کورېې رنګ په اضطراب و
دهجرت له قافلې و، لرې پاتې
په زړګي یې ګرځیدلې
دخپل کلي ګودې ماتې
سترګې سرې لکه ډیوې یې

هدیرې ته واړولې
سرېې پورته کړجنډوته
بیایې تیټ په احترام کړ
څه دعایې وویله
یو ناڅاپه یې په غوږشو
دخنداووآوازونه
پټ یې وویل په زړه کې
خدایه شکرچې خندا هم لاژوندۍ ده
سترګې برنډې برنډې پاتې
په ځوانانو کې ګنډلې
زړه یې خپل کلي ته لاړو
په کوڅو په کنډوالوکې
په پراخو درمندوکې
په پټیوپه باغوکې
لېونی لېونی ګرځي
کله شین شي له خندانه
له ژوندي یارسره کېني
یو ناڅاپه بیا غمجن شي
له زخمي یارسره کېني
کله وژاړي په کړیکو
دشهید جانان په قبر

ډيوې بلې كړې داوښكو
اوكتاريې په مزار كړي
زړه يې ډېر وگرځيدلو
دخپل كلي په گودرو
لكه تږى مرغه بيا بېرته راستون شو
ماليده چې دتېر پنجرې ته لاړو
مخاطب مې شو دكلي هريو ځوان ته
او په كړيكو كې يې ووې
" عالمه يو تريل جاربږىء
مادمجلس ياران ليدل چې خاورې شونه "
چو يې وويل اواس يې
دهجرت په قافله پسې روان شو

(١) نوموړى آزادشعرپه دوآهنگونوكې راغلى دى .
٣/٤/١٣٦٧ تنې دتريزې كلى

خزان ته!

وخانده اوښخانده خزانه راته وخانده
ستا له ژوبل ژوبل پاڼي پاڼي گل نه زار شمه
ستا په تښتېدلي رنگ مين يمه
اى ژيړه خزانه راته وخانده
اى د رنځورانو ترجمانه راته وخانده
ستا دولى ژيړې نرۍ پاڼې چې رپ ،رپ کوي
ماته دجونگړو رپېدونکي ډيوې يادې شي
جوړ مې له احساس نه شي ياغي پتنگ
ساه واخلي ژوندى شي په څرخونو شي
واچوي اتڼ د پلو شو د سره گنبد لاندې
لولپه شي وسوځي لوخړه شي
پټ د رڼو اوښکو په مزار کې شي
شمع رپوي پرې دلېو جنډه
زه يې دمزار په سر
ستا د پاڼې پاڼې گل په څېر شعرونه وشيندم
اې خوږه خزانه راته وخانده
وخانده اووخانده
زار دې ديتيم غوندې څېرې نه شم
زار دې له سپير وياغي بادونو شم

نه دي د چنار زريني پاڼې دا
پورته په آسمان کې چې ګڼا کوي
دغه دطلاووزرين توري دي
ښکل يې کړه په شونډو داسمان پاڼه
وليکل شعرونه ليوني شاعر
اې دليونو ځيري ګرېوانه راته وخانده
وخانده اووخانده خزانه راته وخانده
ته خو يو فردوس يې خو په غېږ د دوزخونوکې
ژېړ زېبنلى ګل يې دا غزوپه خنجرونوکې
ته خود شاعر د ډك زړګي فريادي کړيکه يې
اوښکه يې سلګۍ يې دخندلي زخم څړيکه يې
اى ديوه ترخه ژوندون داستانه راته وخانده
وخانده او وخانده خزانه راته وخانده

۲۶/ ۷/ ۱۳۶۵ تني

ساقي نه

ساقي دکه پيمانه را واړوه
غرقې سترګې مستانه راواړوه
په رباب دزړه مې ښخې کړه منګولې
په کې سوې ترانه راواړوه
ميخانه کې کوثري اثرپيدا کړه
په شرابو زمانه راواړوه
زه ملنګ ستا ددیدن يمه راغلی
دسروشونډو شکرانه راواړوه
پيغلې حورې دجنت ، اوښکوکې لامبي
داتسپې دانه دانه راواړوه
چې په روح مې دموسکا جلوې خورې شي
مخ دې څه په بهانه را واړوه
چې دښکلو زړونه نرم شي کاروانه
يوغزل عاشقانه راواړوه

۱۲/ ۹/ ۱۳٦۸ تنې دنريزې کلی

ژورکوهی

لکه دسروتنکو گلونو په وړوکې باغچه
لـه پـــاسه بـم راشـــي
اوپه کې وکيني په خپلو اوسپنيزوپنجو
يو ډېرتياره اويوژورکوهی
په دې ژورکوهي کې
هغه تنکي هغه پی مخي گلان
چې دمـين بلبل خوږو نغموته
لاډسپرلي نسيم په نازناز نخولي نه وي
هغه تنکي هغه موسکي گلونه
دلومړنۍ تنکۍ موسکا په غېږکې
دخپل ځيگرپه وينو ولمبيږي
مرگ يې دژوند کله ژور کوهي ته ولېږدوي
اودمين بلبل په ستوني نيمه خواشي پاتې
دخپلې تاندې تنکۍ مينې نيم بسمله نغمه
داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په گوزار
له تکو تورو وينو ډک يو ډېر ژور کوهی
په کې غرق شوي ارمانونه اميدونه زما

په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هیلو
دبنو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هرسلواغه کې راځي
دښکلي یاردیدن ته
دناکرارو تلوسودپرهرونووینې
که هرڅو چیغې اوناري ووهم
زمادا ډك زړګوتی
نه نه دغم دغه ژور کوهی تشبیه کله
په درد مین شم خیال مې وکړي د پرواز وزرې
یتیم فریاد ترغرشه ورسوم
یولیونی شاعرشم
اودا ژور کوهی تشبیه کړمه زه
درنګ له ډکې مشوانی سره
دشعر قلم ترې ډکوم خوازه شعرونه لیکم
ګوندې دچا په زخمي زړه ونوباندې
لکه دزخم پټی ولګیږي

۱۹/۱۲/۶۸ دتهیو دنریږي کلی

مه گوره

زړو نو ته هم گوره اشناتش مخونه مه گوره
هسې نه خطا شې کاغذي گلونه مه گوره

ښکلیه که دمینې او الفت سره دې مینه وي
مینه ښکلوه خوتش اوډك جېبونه مه گوره

داځنګه خمار دی چې په سرجا مونه واړوي ؟
کوم ساقي ویل دوینو ډك جامونه مه گوره ؟

تاکه د خلیل عزم پیدا کړو نو گلزار به شي
ژبې دې را باسي دنمرود اورونه مه گوره

نه خوپسرلی یې نه خواوښکې ورولی شي
ځه! په وچو سترگو دلاله داغونه مه گوره

دا «غنچې» «مهجورو» بلبلانوته هجران گالي
تکه توره زاغه سترمن باغونه مه گوره

وخته یو یادگاردی دجانان په درکې پاتې دی
اوس مې دشکیدلي گریوانه تارونه مه گوره

ته چې د زړگي ډیوه کې وینه بلوی نه شې
مه راځه دعشق د خوږارمان قبرونه مه گوره

زه دلبونیو له کاروان سره راغلی یم
مست قلم مې گوره دا ځیره لاسونه مه گوره

تني دچور کونډي دځنگل لمن ۱۳۲۸/۹/۲۷

ترانې

په ترانو چې زمانې جوړوم
یم لېونی چې ترانې جوړوم
مړه شوه په ښکلې کې جذبه دجنون
څله داوښکو زولنې جوړوم ؟
دبڼو غشي به دې ټیټ شي راته
سترګونه یر ندې پښتنې جوړوم
بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟
له خط اوخال دام اودانې جوړوم
نه شته توبې لش په نامه توبې دي
ساقي ویل چې میخانې جوړوم
یار مې په خوب کې غم سلګی چې وکړې
داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دی اغیارته یې کړې زهر مولې
افغان زړګي نه پیمانې جوړوم
له پښتون عشق سره مې و کړه وفا
ځویه دیدن ته بهانې جوړوم
زه مهاجر په کې ستامخ ته ګورم
له سپینو ستورو آئینې جوړوم
ګل مخیه ستا په یاد اوښېږم په کې
داچې اغزو نه کا شانې جوړوم
تا لاوالایې کړي کاروان دسلګو
یارته چې زه ګیلې مانې جوړوم

۱۳۶۸

وینې

کړې یې تمامې دا نکورو دبا غونو وینې
نن دساقي په جام کې وینمه دزړونو وینې
پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونووینې
خونن دې بشکل نه کړې دشونډوپه سرونووینې
چې په غزل کې مې ذره تغزل پاتې نه شو
چارانه لوټ کړې درنګینو غزلونووینې ؟
سپرلی خونه یې دسپرلوپه وینو ولمبیدې
قاتله ولې تویوې دسروګلو وینې
دسالار وینې دچنګیزخیمې ته نه رسیدې
اوس تویوي دلالها نده کاروانـــونو وینې
چې دکباب مزه یې ګډه شې په کیف دمیو
په سرو لمبو کې پخوې دځیګـــرونو وینې
راشه جهان راپسې پس له مـــرګه مه لټوه
هغه دی قی مې کړې ویشتلیو فریادونو وینې

څه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال

شوې مې خورې ورې په ډېرو وطنونو وینې

دوصال ناوې راشه خال که په تندي لګـــوې

هسې نه وچې شي زما دهجرتونو وینـــې

په خدای وبر برېم هسې نه چې زړه مې ټق وچوي

سل اوزر څاڅکي نه دې څې په ملیونونو وینې

خود به کاروان دمرثیو او دویرونو شمه

پولادې غشي تویوې دارمانونو وینې

۱۳٦۸میران شاه

اسویلی

دا گناه مې وه چې تاته سپېلنی شوم
اوس مې ښه په کاږوله لېونی شوم
غرځنی غوندې په کومه رانه لاړې
بیر سری په غروګرځم غرځنی شوم
چې پېرزو دې یاره ولې په مانه دی؟
ستا دیدن ته سترګې اوزږګی شوم
کوه ناز خوبیا به ډیرګلونه راوړې
پس له مرګه چپر ته زه که راژوندی شوم
راشه مه وېربږه ګل مې داوربل کړه
دا خوهسې رقیبانوته اغزی شوم
وینم خوب وایم چې زیری مې دربانـدې
په سینه به دې زنګېرمه ځونډی شوم
دځیګر کباب مې وخوره دیار غمه
زه په مینه کې سخې او مېړنی شوم
هغه ورځ به دجنت وي چې ته وایې
خانده خانده ستاد هیلو پسرلی شوم
چې یې خوله غواړمه وایې لرې لرې
دشیدودسر پېروی یم تـــنکی شوم
عاشقان به مې غزل دکاروان بولې
زه له زړه نه راوتلی اسوېلی شوم

١٣٦٨

پسرلی راځي

چې ډیوه مخې بهار موسکی راځي
دمابښامونو مخ رونې راځي
دزړه کودې کې مې ساتلی ورته
په تور پېکې به یې بېرې راځي
راځي فردوس نه دښکلاپرښتې
په خوږ وطن مې پسرلی راځي
روغو دمینې احترام بې وکړیء
دجانان درته لېونی راځي
مهجوربلبل به تنده خود ماتوي
دګل په لاس کې کندولی راځي
پرون چې مات و دجفا په کاڼو
په غنچو پټ هغه تندی راځي
له پاسه غږ راځي چې سرنه شي وړی
دابښیا زړه نه ټپي بوږدی راځي
د آزادي پېغلوپه تلوې هم شي
په سرپې نن سبا تکري راځي
له ګل غوټو نه به مچکې واخلم
خیر دی که پوندوکې اغزی راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلیه که اوس مې ویښ کړې عفوه غواړم
بیا به نه درد اونه زګېروی راځي
کړوبې راویښ دا میدونو کاروان
دزړه جرس کې مې شرنګی راځي

۱۳۶۸ تنې دنریزې ټلی

غوښتنه

څومره دې له خدايه په باربار غواړم
څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
«ستر ارمان لرم چې آواره ګرځم »
خلکو دجنت غونډې ديار غواړم
بيا چې غرځنی ګلوکې ورغړي
سوو لوو دښتو کې بهار غواړم
ډبر په تنها يی کې بوږنيد لي دي
جوړ په هر ګودرلنډی بازار غواړم
مرم دچتو ژنيو په اتڼ پسې
چيغې د قربان اويکه زار غواړم
سترګې مې چې ډکې له ګوهرو دي
زه خو دينارنه غواړم ديدار غواړم
ورك خواره ياران چې سره بيامومي
پټ په تورو شپو کې سپين سهار غواړم
داغ نه يې مچکې چې بورا واخلي
مسك په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تلر کې وېښېږم
زړه مې دمحبوب په غاړه هارغواړم
ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟
ژوند دآزادۍ که نه وي دار غواړم
داچې دغزل ځیگر مې وینې شو
وینې یې سر خې سحا په رخسار غواړم
نور په ناسور زخم غشي وړې نه شم
اوس ورته دمینې پرستار غواړم
ورک به مې کاروان په ډیرو لاروشي
زه ورته یو لار اویو سالارغـــواړم

۱۳۶۸/۱۰/۱۷

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سباتېرېدم
سوراسویلی شوم چی په سیمه داشناتېرېدم
دژوند صحرا که وه اغزنه خودگل په ارمان
زه دتنها کوپه پنهو کې په صحرا تېرېدم
دمحبت کوڅه کې کاڼي په تندي وریدل
خامخا زه به لېونی وم په خندا تېرېدم
عشقه دا څومره دې خود دار کړم چې له ښکلي ساقي
دمودو تږی وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم
دیار دسترګو په زیارت کې وې داوښکو ډیوې
زړه مې په نذر کې و اینښی په دعا تېرېدم
زړګي ویل دمیو جام یم خوساقي مې پردی
جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنګاتېرېدم
دلاله زار ځایونه ونیول دوینوڅپو
د ا زما دښتې وې که سم په کربلا تېرېدم ؟
چې وریت مې ولید دېونو په لمبو کې پتنګ
شمعې ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېرېدم
ستړی کاروان وم خوپه خوله مې داد عاوریده
خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېرېدم

۱۳۶۸/۵/۱۳ وږی خیسورځ

داوښکو سپرغۍ

لړمې د ړېتې کړه د لمبود لوپټو په لمن
پټنګان تل کوي څوبو نه د ډیووپه لمن

زما دزړه په وینو ښکلې شوې خونخواره ا شنا
پخوا دې کله وه سرخي د اننکوپه لمن

په تړې زړه مې کوثري سترګې راوروه
بس دی داغونه لګومه د تو بوپه لمن

راوړه لېموته دکړو بنو په څوکو دیدن
پټري لګيږي تل دماتو کچکولو په لمن

ټوټې ټوټې زړه مې راټول کړه چې یوه غنچه شي
چې درنه پرې نه وزي تړه یې دکمڅو په لمن

دغمازانو په خندا به لمبې ولګوم
سپرغۍ داوښکو بلوم دا سو ېلو په لمن

بتانو زیری مې دربانډې ابراهیم به راځي
بیا به پراته وی‌ء دړې وړې دکعبو په لمن

لکه شهید چې دګلو نو په څادرکې وي پټ
څوبه غمجن ګورو ګلو نه دسپرلو په لمن

حسنه په قدر دې يوازې لېوني پوهيږي
عشق ورښودلی دی سبق د زولنوپه لمن

بیګا مې خوب کې وچې ځانګې په ګل پتې لیدې
سبا به سپینې لېچې راوړي دبنګړو په ګمن
د آزادۍ لیلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوینو څرګـــــــدې که څرګندشو دنغمو په لمن

پېښور کبابیان ۱۳۶۹ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دآزادۍ شمعې ته

دآزادۍ شمعې بلېږه اوځلېږه راته
په تکو سروشونډو موسکۍ شه راته
په هره اوښکه کې خندېږه راته
زه ستا دمينې يوليوال پتنګ يم
زړه مې لوګۍ شه له تا
او آزاد سرمې نذرانه شه ستا دښکلو لمبو
ستا په لمبو مين يم
ستا په رڼا مين يم
که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
نودلمبودسره ګنبد لاندې مې غلی پرېږده
پرېږده آرام وکړم
خوړابدي آرام
راباندې جوړ کړه دسرو اوښکو مزار
او په هر ګوټ باندې يې وروپوه
دسرو اوشنولمبو رنګينې جنډې

دزړه کېږدۍ

ماداحساس په دښته
دغزلونو دګلونو خواکې
د زړه کېږدۍ درته خوره وره کړه
ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیه یاره
په تورو څنو کې کتار لګوه
زمادښکلو غزلونو ګلان
چې دشپې ستورې درنه وشرمېږي
کله ناکله دکېږدۍ ځن کې مخ راباسه
له تکو تورو اوږدوڅڼونه یلدا جوړوه
دجنتي حورې په څېرتنکي نازونه کوه
دومره خوږه شه راته
لکه په شونډو دیتیم وي غځیدلې موسکا
خو ... یوه خبره زماهم ومنه
دلته به اخلې قدمونه خودمینې په نوم
ته به له خپل حسن نه مسته شې بدمسته به شې
ددې کېږدۍ مراندې به وشوکوې
خدایږو دځان په خاطرنه وایمه
بیابه دناز خوبونه چېرته کوې؟

۲۴/۸/۱۳٦۸ پېښور، صدربازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموسکاساحل ته

لاله په یوه.پښه دي ولاړ د داماتوټو په سر
لکه چي پیغلي وي ختلي دماینو نو په سر
گلپاڼو غبرګ سره ورکړي پاچهي شوه دګل
نسیمه والوزه دغوځو غوځو زړونو په سر
مین بلبل دهجران غشو په سینه ویشتلی
خوب يي حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
دوزخي تندي ته مي کلکو تویو ماته ورکړه
ساقي سپرلي دی راځه تاوشو دخمونو په سر
زګېر ووکي ځکه نوم دښکلی په وار وار یادوم
دعشق سرودي مالیکلی دزخمونو په سر
داستان دزلفو راته وایي دچوپتیا په ژبو
هغه ګېډۍ ګېډۍ ببري ددیوالونو په سر
راځۍ، منګو لو کي غنچي غنچي ګلونه ورکړو
هغوی چي کاڼي ورووي دبهارونو په سر
خدایه! کاروان مي دموسکاساحل ته ورسوه
ځپي ځپي شو دسرواوښکو دسیندو نو په سر

پېښور ۱۳۷۰

زړه

مه وله ښيښه په کـاڼو مه ولـه
دا پاکه کعبه په کاڼو مه ولــــه
تړي پاتې تړي دي زاهـده پــام
ډکه ميکده په کــاڼو مه ولـــه
څله يې يزدان تــه په سلګو ليږي
ښکلې پرښته په کاڼو مه ولــــه
جام کې دې دوينو رنګ ګډکړی دی
اې ساقي !توبه په کاڼو مه ولــه
خدای په غزليزوګوتو جـوړه ده
پوه شه در دانه پـــه کاڼو مه ولـه
پربرده چې د ژوند بوراپرې وناڅي
دا دګل غنچه په کـــاڼو مه ولـه
چيرته بــه کاروان دپتنګانو ځي؟
مړه به شي ډيوه په کـاڼو مه وله

پېښور ۱۳۷۰

غزل

ګړېږي وړېږي چې په اغزوکې ويالې وبهيدې
د ګل تصوير پسې رڼې اٮٔينې وبهيدې

سرخې دې مسته اننګو کې شوه چې اوروانځلم
زماله زړه نه دسکروټو چينې وبهيدې

ساقي راځه چې له خمار نه مې زاره وچاوده
ژوندمې درجار که دې سخې ميخانې وبهيدې

شپه يه په نن سبا کې ښکلې سبا وزبږوي
لکه شيدې دشپې له تيو سپېدې وبهيدې

دپتنګانو دکاروان تنده يې ماته کړله
دموم لښتيو کې چې پيغلې لمبې وبهيدې

پېښور ۱۳۷۰

زما د روح د منارې په څوکه

سپېرې وږمې چې په لمدو او عطرجنو ګوتو
د ګل غوټېو ته دې وتخنوي
له پاڼو پاڼو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
چې وچې غوړې کې په یو تاند پېغلتوب وغزېږي
او د مېن بلبل له مستې شرابي نغمې نه
حمل واخلي
چې ګل کاسې په سر ماشوم ګلونه وزېږوي
د وچو وچو خزانونو په اغزنو زړونو
ارغواني اورونه ولګوي
چې وچ زاهد وچو توبو ته بهانې لټوي
د تاک په رګ رګ کې د مېو خزانې لټوي
چې د اسمان په شنه دریاب کې لامبو زنه سپوږمۍ
لکه اروا دیوې شهیدې پېغلې
په نوراني منګولو
د شنه داونې له شنې څولۍ نه ښکلي سپین ګلونه

درسولانو دایمان غوندې مهین ګلونه
د چامـینو دوعدې په بورږ نېډونکې ځمکه

وورووي

چې دسپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ویلې شوی سېلاب وبهوي
او دتیارو دفرعونانو طلسمونه یوسي
زما دروح دمنارې په څوکه
زما غزل دسپېلنیو په څېرو سوځوی ٔ
چې دښکلادقاتلانو په بدرنګو سترګو
مهرونه ولګوي

۱۳۷۰ زمی

نریزې تنې

(c) kitaben.com The Digital Library

دوږمو يدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه مـــا مه شوکــوه
ژماله تاندو گل غوټو نه موسکامه شوکوه
اغزیه پرېږده له غنچونه چې مچکې واخلي
تنکي پاسته مـــاسته وزردبورامه شوکـــوه
ته خبرنه یې ؟ سترمن سحراوده دی په کې
په پـــولادي پنجودزلـــفویلدا مـه شوکـــوه
دڅکو سترگوزیارتونـه دې لـــیدلي کـــنه ؟
دچا سپېڅوشونډوکې پټه دعـــامه شوکـــوه
دغومبېرزنې په شنه خال یې چړې مه لگوه
دښکلاتوب له پاچهۍ نه پاچـامه شوکـــوه
هجرانه پرېږده چې دیارکلي ته ورســـبږي
له مـــینانونـــه دمـــینې سودا مه شوکـــوه
دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوټۍ ووهـــي
دغریبانو له اوږدو شپورنـــا مه شوکـــوه
چې یدرگه یې دوږموځي له کاروانـــه سره
دغزلونوڅانـــگه گل ښــــه ده دامه شوکوه

٤/ ١١/ ١٣٦٩ پېښور

پېغله شوګیره

چې دخمار په کاهو زړه لکه ښیښه ماتیږي
مابسم الله په ښنلو کړې ده توبه ماتېږي

شوګیره پېغله شوه ارمان ته ځي په سره ډولۍ کې
وینې یې قی کړې دمشرق په ننهوشپه ماتیږي

بیاراته ولي دغزل غزال دناز په غشو
کړه وړه په کرشمو لکه لینده ماتیږي

دعشق ساحل غبرګې نیولې نه وي بیا ودانګي
ښکلې دسیندمسته ځپه ده په ستنه ماتیږي

نسیمه ته خودخزان دسیلۍ چم مه کوه
غوړګې دګلوبارپه شادي په بانه ماتیږي

خودبه دخیال په تشولېچوياندې سرلګوم
دلبونۍ پېغلې بنګړي غوندې ، وعده ماتیږي

زما په خیرې ګربوانه ستا د پنجوقبضه ده
وا پس مې زړه ته دګوهرو قافله ماتیږي

په سرېې واچوي ملګرو دغزل پوړنۍ
دسترمنې پښتوخدای مه کړه پرده ماتیږي

ستا د دیدن دتلو سوکاروان په غبرګې نیسه
چې یې تندی ستا ددرشل په دروازه ماتیږي

۱۵/ ۲/ ۹۱ پېښور

د نور چینه

که د مینې پونظردې په ماوشي
وچ زړګی به مې د نوریوه چینه شي
جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
پرپرده پرپرده چې لېمه دې په ماسره شي
خدای خبردی چې دې موږ په دیدن شمه
مکرداچې که مې ټول وجود لېمه شي
داور دوړ ځنوپه شپه کې مخ ډیوه کړه
.هسې نه شوګیر وهلي به ړانده شي
ساقي جام ورته د موسکو شونډو راوړه
محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي
دداغونو پسرلی ته مې لړراشه
چې ځیګرمې لاله زارغونډې لمیه شي
دعدم په لوري درومي په موسکا شه
چې دهیلو کاروانونه راستا نه شي

ډیوه مخیه پتنګان دمستې مینې
ښکلوي دې که هرڅو سوې سکاره شي
ښکلیه لږخودساحل غاړې ته راشه
چې جذبات مې لکه سیند ځپه ځپه شي
خندوي به مې کاروان داوښکو هاله
چې دخورلکه امېل په ګرېوانه شي
مستغني به مې کاروان له بدرګوشي
دجانان دنظرغله دې زما مـلــه شي
۲٤/ ۳/ ۱۳٦۹

دهندار وماڼي

هلته په بڼ کې وه ولاړه دهندار وماڼي
هغه چې خدای وه جوړه کړې د ښکلا په ګوتو
په دې ښکلوکې ښیښه یې ماڼۍ کې
یوه له نوروکه سپوږمۍ اوسیده
یوه رنګینه دیناګۍ اوسیده
کله به ی هارد سپینو ستورو په ګرېوان زنګیده
کله به ی تال د سروغوټېو په ګلستان زنګیده
په دې ماڼۍ کې دنغمو مرغانو ځالې وکړې
له دې ښکلوکې ښیښه یې ماڼۍ نه
د پسرلي ورموځولي ځولۍ عطرونه یوړل
له دې ماڼۍ نه چا مینو له دیدنه لیرېز
پترې وهلي کچکولونو یوړل
خودا ماڼۍ دغه رنګینه ماڼۍ
چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینې په نوم
په غزلیزو ګوتو
چاودکینې په کاڼو وو یشته ذرې ذرې شوه
په دې ماڼۍ کې اوسیدونکې سپوږمۍ
تندرونووبیوه تیاره شوه
د پلوشو وینه یې وڅڅیده مړه ډیوه شوه

۷/ ۸/ ۳/ ۱۹۹۱ پېښور

رنگین سفر

موږ له تنهاکو زړونو
پښتوته پنځې جوړې کړې
دژوند سپېره دښته کې مڼلې وهو
بېدو قدمونه دلحظوپه اغزو
اوموږپه ښکلو مین
ښکلې په گلو مین
په پسرلیو مین
دپسرلیو مینانوته گلونه راوړو
* * *

موږدرنگین سفررنگین ملگري
دپسرلیو مینانوته گلونوپسي
داوږده خوب اودچوپتیا کلي ته ورسیدو
زموږپه کلي پرښتې رېوي
سپینې اوښنې وزرې
موږدرنگینو پسرلو ښکالوته
غلي غوږونه ایښي

۲۵/ ۴/ ۱۹۹۱پېښور

دنظرکدې

لکه دغره له بانډو کډې بارشي
تشې جونګړې يې تنها شي پاتې
داسې زما دسترګو
جونګړې تشې پاتې
ستا دنظر مغه د دوو شپومهاجرې کډې
خدای خبر چېرته لاړې؟
زما دستر ګو دجونګړو دړې خلاصې پاتې
چوپه چپتيا ده تنهايي ده په کې
ستا انتظار ګرځي راګرځي په کې
د هربانه په څوکه
ډيوه داوښکو په سلګو سلګو ده
زما ژوندون خوبې تا
تياره ماښام دی لا اوږدېږي سبا کېږي کله ؟

په دې تیاروبه سحر کله راځي ؟
ستا دنظر کړې به کله راځي ؟
ستا د وصال سحر به کله راځي ؟
منم چې ستا د نظر کړې خو ، به
ډېرې شیبې په رنګینو واړوي
ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
دیرې لیندۍ به ورته ګډې شي په زیراوپه بم
خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو ګلان
په یوبهار کې هم موندلی نه شي
هغه زما د نغمو سوزاوګداز
له مطربانو اورېدلای نه شي
نو دنظر کړې دځزر راوله
زه به دستر ګوپه جونګړوکې بیا
د ښکلواوښکو ګلان وروروم
ته دنظرد ډیو و
یولوی کاروان راوله

۲۴/ ٤/ ۱۳٦٥ تنې د چور کونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مینې

څنوته درځي خوآه چې پښې دګل تناکې دي
وسوې دخزان په اور جامې دګل تناکې دي
په زخمي بلبله دوصال سندرې وبوله
ماتې کړه پنجرې بکرې وږمې دګل تناکې دي
پټ په کې دحسن آیتونه ژړیدلي دي
ښکل یې کړه په ورو ورو سیپارې دګل تناکې دي
بل کړه داسمان په اور دبلې سپوږمۍ دنور تیلې
سخ دتوروشپو دی چې ډیوې دګل تناکې دي
جوړ په کې غوبمنځ د پولادي آسونو څله دی؟
نه وینې ؟ ړانده دې؟ چې کو څې دګل تناکې دي
زړه کې مې کاروانه د تناکو ښمې ټك وهـه
مینې مهاجرې دي ښمې د ګل تـناکې دي

۱۳۷۰/۸/۲

سپین کچکول

مړدې کړم ساقي په تشو تــشو بهانــو
اوس مې په کفن کې پټوه دپیــمانــو
ګورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
تنده خلاصومــه دخمــارلــه زولــنو
جارله تخیل لکه مــاشوم مې نــازوي
سرېږي زما اېښې داشــنا پــه څنګنو
راشه سپین کچکول له شنې کړکۍ رازنګوي
ماﺍوتابه وړي لــکه دستــورو ددانــو
وخت يې ويركې واغوندي دغم تورې جامې
بس چې افسانه شي د ډيوو د پــروانــو
جارشمه له ښکلي چې شوښکلی عزرائیل
اخلي رانه وروورو سترې روح په ترانــو

۲۸/ ۱۰/ ۱۳۷۰خیبرپلازا پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینې سندرې

شرنګا جارې ده اولا چوپه نه ده
دلېونیو په باغې مړوندو
دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
شنه بنګړي شرنګ نه کوي
په سپینو لېچوکې دي غلي ملي
لکه کوچني ماشومان
په زړه کې پټ دشرنګېدوالف ، بې ، تې یادوي
یالکه شنه توتیان په ښکلو ځانګو
ناست دي پستې پستې نغمې یادوي
خیردی که ژوند شو ددېوانوزندان
دتورو شپو چوپتیا به تل ماتوو
دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
زموږپنجرې ته هره شپه سپینه کوتره راځي
لکه اروا دخوارلسم دسپوږمۍ
داښایسته ښاپېرۍ
تومبې ګلونه ددې تورو زولنو په کړۍ

لکه دخدای له خلیفه سره دعشق شاعره
دزولنو په پولادي ذهن کې
سپینې سندرې کري
له مسته شرنګه یه کړی‌کړی‌شي
دلېونیو دمړوند زولنې
په سپینو لېچوکې به شنه بنګړي ټوټه ټوټه وکړي
لکه توتیان په څانګو
شرنګا به بیاجاري شي
دشنوبنګړیو شرنګا

۲/۱۱/۱۳۷۰

دپرخو تنې

تنې د پرخو دغوټۍ تیـونه وتـــخنول
پستوورېمولکه ماشوم ګلـــونه وتخنـــول
چېرته مـین شو په شیرینه ښایسته پسرلی
په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه وتخنول
خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
دالوت میني دبلبل وزرونـــــــه وتخنول
بیا به دخیال دښاپېرۍ په زنه ږدي خالونه
بیاسربېرو لېونو زخمونه وتخنول
ساقي دچاپه توبه وارپه وارګولۍ وروي ؟
دمیوڅاڅکو ، څاڅکو تش جامونه وتخنول
زاهده پام چې دنغموښامار دې ټک نه وهي
دچنډني رباب مطرب تارونـــه وتخنـــول
ستا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې وروي ؟
چې دهوس چینجـــو دمړوزړونه وتخنـول
دتورو وربڅو په ژړا پورې یې وخـــندول
لمرپه نوکارو دبوډۍ تـــالـــونه وتخنـــول

حوت ۱۳۷۰ پېښور

زبره وینه

دزړه په سرمې دي خوړلي دهجران تبرګي
په سرومې سره کړل دوصال دتصوراننګي
دروح په پاڼه مې په زبړه مهاجره وینــه
په لبونی اوپه شاعره وینه
دعشق په پاکو تورو ولیکله
دخپل جانان دابدیت سندره
دخدای سپېڅلي خلیفه ته دالفت سندره
لامې په زړه کې زبړه وینه پاتې
لکه دزبړوزعفرانو په څېر
چامې دزړه له مشوانۍ نه قلمونه ډک کړل
له شکرانو نه یې جېبونه ډک ګړل
ساده مینو ته په غوړه اودرنه شکرانه
زما دزړه په زعفرانو تاویزونه لیکي

۲۷/ ۲/ ۱۹۹۲ پېښور/خیبر یلازا

تلوسه

زموږه مينه دجنون سرحد ته ورسيده
اوزموږزړونه دکبانو غوندې
په وچه ژوندنه شي کړای
موږدانګارپه سريوخوب ليدلی
اوموږد دار په سريو خوب ليدلی
څه شو يوسف څه شو ؟؟
ها خپلوورونو څوروليوسف
هغه په څا کې غورځيدلی يوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
غواړو دخپلو خوبو غوټې ورته وړاندې کېږدو
اونظرماتي ته يې زړو نه لکه سپاندې کېږدو
چې دتعبيراود مانا په ګوتو
کړي راته خلاصې دخوبونو غوټې
زموږدسوولوو زړو نو غوټې
زموږمينه دجنون سرحدته ورسيده
اوزموږزړونه.دکبانو غوندې
په وچه ژوند نه شي کړای
دلبونو خوبوجانان غواړو
دمينې ورکې قافلې ته يو ښاروان غواړو

زموږپه زړوکې نه ځا ییږي ددیدن تلوسه
داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
لکه دمستې زلیخا په شانې
ړدې دمستۍاود خمار ګامونه
دیوېې باکه پېغلتوب په درشلې
اودازموږدتلوسو زلیخا هره شیبه
ښکلي یوسف ته دوې ملالې سترګې
دسوال ځولۍغوړوي
خوهغه ښکلی یوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
لکه ښکاري نه ترهیدلی غرڅه منډې اخلي
اودحسینو ا داګانوپه زور
ورته اووه بندې کوټې خلاصیږي
دزلیخا پنجوته
تش دیوسف دکمیس
څیرې لمنه ورځي
اودحسین یوسف دڅیرې لمن
په هرپوتار کې غځیدلي بربښې
دتلوسو داوښکو
دتلوسو دوینو
یو څو رنګین تارونه

۲۲/۲/۱۹۹۱پېښور، بورډ

دګل پاڼو پټۍ

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سرپه يوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وينو دارې
د يوې ډ يوې شوې ستا ديون دلارې
ته بې پروا تېرېدې
زما په خوادې يوه موسکۍ کتنه هم ونه کړه
خوزه په تايم مين
هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مينې توهين
توبه توبه کله کيدای شي د مينو په دين
ما د د ردونو په نيلې ستا بدرګه کوله
دتنهايۍ په لويه دښته کې مې
يوازې پرې نه ښودې
اوما د ژوبلو احساساتو په تنکيوګوتو
ستا په دې کلك اوډبرين زړګي کې
دخوږې مينې تخم وکرلو
ستا په ځېره کې انقلاب راولم
تاته يومست پسرلنی غوندې شباب راولم
چې داغزيو لښته وسوځوې
أود تيارو داوږدو څڼو لاندې
دسپين سبا لېچې راوغزوې
په ژوبل زړه مې دګلپاڼو پټۍ ولګوې

۹/ ۱۰/ ۳/ ۱۹۹۱پېښور

اختر په کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورک دلبر په کیسه نه پوهیږي
رانه خندا غواړي اختر په کیسه نه پوهیږي
په پېغلو سترګوکې دمینې کرشمې لټوي
دنړیدلي وچ ګودر په کیسه نه پوهیــږي
غواړي چې مست شي په شرابو باندې ولمبیږي
خولېونی دمات ساغر په کیسه نه پوهیــږي
ملګرو خود به اوس داوښکو ډیوې بلې ساتو
دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
چامې په خوله باندې مهرونه دسکوت وهلي
یارمې پاګل شودنظر په کیسه نه پوهیږي
چې مې کچکول کړې ورته سترګې موسکی ولې نه شو
ښکلي مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
کاروانه څو به ګیله من ګرځې لرداخوواوره
بې قدرۀ وخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

۱۳۶۹/۴ داخترشپې ورځې، تنې، دچورکونډې څنګل لمن

ژوندي ګلونه

ستر‌ګې دې پرېبږده چې شيندي ګلونه
ډېرمې يادېږي داژوندي ګلونه
ستا دکږو ږنو په شپول کې راګير
لکه اغــزيو کې قيدي ګلونه
زه دجانان ددر په کاږو مـين
پرېږدیء چې ښکـل کړم په تندي ګلونه
په تورو څڼو کې يې ډېـرلګــــوه
شـــته مې دزړه په مات کودي ګلونه
نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
سبـابــــــه راوړې د ريدي ګلـونه
ډېرې وعدې دې پــــه بـانه وځوړې
په کــار مې نه دي دار دي ګلـــونــه
کاروانه زه ورته حيران پاتې يم
چې دادچا دغزل دي ګلـــونه

۱۳۶۹/۳/۲۵

داشنا هینه

سحرمابنام يې په سوالونو غواړم
ښکلي اشنا په زيار تونو غواړم
لکه شبنم يې منت بارشومــه زه
گل نه مچکې په لعلونو غــواړم
ستا په درشل کې خوتش بدليدل شي
خيرد ديدن په کچکولونو غواړم
بهاريه څه کړمه بې تانه صــــنم
زه خو رونق دبهـــارونو غــواړم
مـين زړگي مې وچ کودي نيــولی
بيادې په ډکو گودرونو غـــواړم
په ورځ مې هيرنه يې باور دې و شه
په نيمه شپه دې په نفلـونو غواړم
چې په کې ستــامينه ونه سوځېږي
مرهم په سوو پــرهــرونو غــواړم
راشه چې خولــه په خوله دې ووينمه
څو به دې کيف له تصويرونو غواړم
چې مې خپې په هرغزل کې وکړې
لکه شراب دې په مو جونو غــواړم
هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
اوس به يې چېرته په ملکونو غواړم
کاروان که ستا مينه ترې وايستــله
زړه يې سوری په خنجرونو غــواړم

۱۳٦۹/٤/۲۲

اهدا: زموږد کلي یوې بورې مورته چې دوه زلمي مجاهدزامن یې په یوه ورځ شهیدان شول .

دوه څاڅکي اوښکې

له یوزړګي نه راوتلې دوې ټوټې پرتې دي
جدا له سترګو دوې دسرو اوښکو قطرې پرتې دي

ته واچې دوې دشهیدانو جنازې پرتې دي
په سره کفن کې دځیګرپه وینو سرې پرتې دي

غواړي چې پورته فریادونه عرش ته ورسوي
دخدای(ج) په درکې په سجدو دوې پرښتې پرتې دي

چې دارمان په اننګوکې یې ډیوې کړې بلې
دژوند په کلي کې دهیلو هدیرې پرتې دي

چیرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلې
چې په ماتم کې یې دسروګلو غنچې پرتې دي

په دې ډیوډیرې لمبې دبېلتا نه شوې تېرې
د پتنګانو په وصال پسې ړندې پرتې دي

د خاموشۍ په سلو ژبو ژبغراندې راته
نورپه کې څه دي دخواره وطن کیسې پرتې دي

د خوشالۍ ټکرې ترې یوړل دهجران سیلیو
دهیلو ناوې دې بربنډې بې پردې پرتې دي

خدای(ج) خبر ولې یې اسمان په زړه ماتم وروي ؟
لکه خېمې دمهاجرماندې یې پرې پرتې دي

دجهان ترږېرې دعمرتندې ماتې کړلې
په خپله ترې دې خوترږ ته چینې پرتې دي

۱۳۶۹/۴/۵

دتړو ساغر

دزړه شیشه مې چې په کاڼو ستمګرماتوي
ولې له ترونه دمینې ډك ساغرماتوي ؟
دنظرماتې سپیلنی ښومه دعشق په لمبو
رانه تاویږي دې که یارپه مانظرماتوي
اوس که مهجوره غوټۍ پته ده دشپوپه ټکرې
مین بلبل سره به سترپه سحرماتوي
ګوری‌ء پېزوان یې درمانګرشو د زیبښلوزړونو
په ښکلو وړانګوکې زړی دمازدیګرماتوي
راته موسکۍ شه اونغمه رانه دمینې غواړه
چې وچ زړګی مې کله تنده په ګودرماتوي
مینه ژوندۍ ده مینه نه مري په دیدار مینو
دښمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
غبرکې به راوړي دچنډنو جنتي خوشبويي
شینکی طوطي به پنجرې په خپل وزرماتوي
سبا به خامخا کاروان په مات تندي ښکلوي
نن که جانان راته د درپه کاڼو سرماتوی

١٦/٤/١٣٦٩تني وړی خیسوره

دشپو نهنګ

دګل په قبرېې جنډې کړې دبورا وزرې
دزړه فرياد مې کوي عرش ته د دعا وزرې

د يارپه درکې رقيبانودومره وويشتلو
چې له کچکول سره شوې ماتې د ګداوزرې

شوه غلبه دشيطانانو دانسان په مېنه
لړخو خپرې کړه جبرئيله په دنيا وزرې

رډلی داوښکو د ژوند ون په مارغه ووريده
اوس يې پرواز ته نه جوړيږي دخندا وزرې

خدايه رنځوره ښکلې بيا کړې دښکلاوومېره
چې مې ړانده نظرته ورکړي درڼا وزرې

موړيږې په تشو ګوګلوکې زړونه ونښتېځل
ګوندي زموږډيوې هم وکړي دبرېښنا وزرې

دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
سحرچې وغځوي سيندکې دطلاوزرې

۱۹/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

دشهید محبوبا

پرون يې غېږله ګلوډکه وړه دیا رله پـــاره
نن يې ګلونه شوکول خو دمزارله پــــــاره
دورك پتنګ دبيـالـــيدودانتـظارله پاره
ژړانده شمع وه دحشر دسـهار لـه پـــاره
د پرون سروه نـــن وهلـه دخزان سيليو
لکه جنډه په رپیدو وه د يادګارلــــه پاره
لکه بلبله چې په غشويې سيـــنه ولـګي
ژبه يې نه شوه جوړولی دچغـارله پـــاره
د ناو ي توب داسره جوړه ورته داورجوړه وه
ژوندون يې څه وو؟ قيامت وو د ديدار له پاره
ناڅاپه سرې سترګې يې پورته کړی دهسك په لوري
د غم ناره يې کړه د لوی پروردګارله پاره
وې ! چې پرون به يو منصوردحق په چيغو سرو
نن سل سرونه اناالحق وايي د دار لــه پاره
قافله تارپه تارپرته ده ولې نــه رادرومي ؟
څومره دزړونوګلان توی شول دسالارله پاره
مورډ دا غلو ځيګرونــو ده ډالی راوړې
د آزادی د يوه ښکلي لاله زار لــه پـــاره
زړه يې دسترګو د اسمان پــه لاره وراوه
د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

۱۳۶۹/۲/۲۶

ډیوې

داضطراب په سیلۍ مړې شوې دسکون ډیوې
اوس به په شپوکې بلوو دځیګرخون ډیـوې
سرته مې ایښې تصورواورینې لیچې وې خو
په لمبو ویلې کړې د"اصل" دبپلـتون ډیـوې
ستا په اوره زغملی نه شم دمرګ یخ لاسونه
خدای(ج)دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډیوې
ته خوډیوه دسوولوویې بدله نه شوې
که د لمبو سالو دې سوروي که زرغون ډیوې
پتنګه هلته دې راتګ تـوهین دمـینې ګڼم
چې سروې ایښی د مرګوتې په څنګون ډیوې
پرخه ، ګلاب مې هم په زړه لکه چړې لګېږي
چې د دلبرپه اننګو مې کوي یـون ډیـوې
موړلاروي یو دمحل ډیوې موخه پیژني
زموږ کاروان به ښکلوي دسباوون ډیوې

۳/ ۲/ ۱۹۹۱پیښور

ننګالو

زه خوبونو وړی نه وم
خوب له مانه مرورو
ستا دهجرتېروغشو
په دوو سترګو و ویشتلی
و، له درده تښتیدلی
دوحشي غزال په شانته
دعدم ځنګل کې پروت و
* * * *

ماساقي لیدلی نه و
زما تنده ماته نه وه
ماکنډول تش کړی نه و
ستاد یاد جنتي ګوتو
زما سترګې پټولې
تصوردې راته غېږوه غوړولې
څه پسته وربښمینه غېږوه
په خمارلړلي خوب ته مې زړه وشو
تصبوره ! ستا د" اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو
خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
په سکروټو په اغزوکې
دارام خوبونه غواړي

* * * *

له مستۍ اوله خماره
عجیبه شوم بېکاره
خدایه مانه لیده لاره
په سکروټوکې پښې یېلی
ګډیدمه تلمه تلمه
مستغني وم ستا په یاد کې
له ګلونو له ګلزاره
یومنصوردې رانه جوړ و
ډارمې نه کیده له داره
په بارباز مې یادولې
زما عشقه زمایاره
په تندې باندې مې ښکل کړل
ستاد درکاڼې په مینه
دښکلا ګل ته مې ورکړه
په هدیه کې تانده وینه

* * *

شوگیرې شوې چتې پیغلې

دارمان ژبې اوده وو

هغه ستا دحسن کلی

هازما دمینې کلی

پروت و، داسې غلی ملی

لکه پروت دچاگمنام شهید مزاروي

پرښتوپرې دشینکي اسمان شین شال وي غوړولی

دسپوږمۍ وړانګنه شمع

ورته څل وهي بلیږي

چې له تاویې سپینې اوښکې

لکه ستوري رابهیږي

* * * *

دنسیم یوه پستوکې ځپه راشي

د مشکینو څنو بوی یې

په ځولۍ کې وي راوړي

لکه خدای(ج) په قدرتونو

پسرلی وي راتول کړی

پرښتو په یوه غوټۍ کې وي راوړی

لپونوته یې ډالۍ کې وي راوړی

یوه څه خوږه نشه وه

څه خوږې جوتې یې راکړې

څه ښکالومې واوریدله
د ختیځ لورې ته ګورم
دتنکي لمر په سالو کې پته پته
دخوبونو شهزادګۍ مې
په موسکاموسکا رادرومي
رانږدې شي و دریږي
دتنکي لمر په سالوکې
اودتورو وریځو لاندې
لکه ګل راته موسکۍ شي
زماسترګې بوراګان شي
دنظروزرې وکړي
له حسینې ګل کعبې نه
طوافونه کوي چورلي
خو ای کاش چې مې په پښو کې
وې پراته لکه مارونه
دطلسم زنځیرونه
دخوبونو شهزادګۍ مې
داسې وتښتې له سترګو
لکه خوب د پرهرژلو

قوس ۱۳۶۹ تنې

زه اوته

زه دارمان له قافلې نه پاتې
د محبت له کلي لرې يوجهان لرې
په يوه اغزنه په يوه سوئ دښته
د درد له ناوې سره
په ويښه شپې تېروم
د مرګي ورې سپې چاپېردي رانه غپې راته
د زغم په لاس کې مې چاړه دمجبورۍ نيولې
دژوند له غوښونه مې
سپيوته بو ټې نيولې
اود دردناوې ته دسرو وينو خالونه ږدمه
خوته
لکه دتېرو زمانو افسانوي شهزاده
دښاپېريانو درنګينو داستانونواتل
د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
زما په خواکې دبرېښنا په نيلي سپورتبربرې
دنيلي شغ لکه دتندرآواز
زمادسرزما دزړه غوړونه ولړزوي
دزړه سالومې داحساس په ګوتو

د درد ، د ناوې په سروغوړوم
پاس دفضا په هاتفي شونډوکې
يودرد وونکی شان سرود خوروي
لکه ديوې زړې غمجنې کونډې
يوکرېدلی سرود
د پېغلتوب په خاطرو باندې لړلی سرود
خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
ته مې په خواکې په‌يو نوي نيلي سپورتېرېږي
اوزه
ستا د نظرله هغه لوړاوه‌پوړيزه بامه
لاندې راولويدمه
د درد په ناوې سور سالو غوړوم

۲۸/ ۳/ ۱۳۷۰پېښور

غزل

ډېرېې چې د هجرخزانونه ولیدل
ما د ګل په سترګوکې ګلونه ولیدل
پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
مادګل په قبر بیر غونه و لیدل
پڅې یې چړې کړه چې لړمینه شي موسکې
کوردمینې ړنګ دی غوځ مې زړونه ولیدل
خدایه ! یو رښتیا کړه چې شودواړه غبرپه غبر
د پرمې دجانان په باب خو بو نه ولیدل
اوښکې یې په غاړه لکه پېغلې پنړې دي
جوړمې په لبمو کې ګودرونه ولیدل
څومره چې دښکلو شنه خالونه ډېریدل
دو مره مې په خپل ځیګرداغونه ولیدل
څنې شوکوي په مخ نوکارې لګوي
ماداسې دېوان داسې لاسونه ولیدل

۳/ ۱۱/ ۱۳٦۹ پېښور

مهاجر لاسونه

زموږ مهجوروخولوګوره پالي لاسونه
چې تاویه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟
حسن موديږيه نښتيځلو زړونو ولمباوه
زموږ په وينو سره ترلېچوودسپرلي لاسونه
په دې ګناه چې دسپوږمۍ نورته يې لپې نيوې
غوڅ شول په بېخ کې دسپېدارتنکي خيالي لا سونه
زما دميني کلۍ رنګ په ديوالکوېې پراته
له تورپېکي درالويدلي کشمالي لاسونه
پروت داکبر پا چادرباركې دشهي پوړنی
د زنځيرونوماران خوري دتوردلي لاسونه
د ګل په قبرېې جنډې دیادګارونو رېې
دتوربورا ځيري وزرونه دمالي لاسونه
دجهنم دشپواوږده تنده مووګالله
سبا اوږده کړه دلمرجام ته ګلالي لاسونه

۱۳۷۰ پېښور

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لمبوکې سوې شنه شالونه
سپرلیه راشه چې له غیبه شي راشنه شالونه
دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
له شوم سحرنه مرورردي مېلمانه شالونه
مسیحا راشه په‌تار تار کې یې ساوغزوه
دمرگ په بت ساړه پراته دژوندانه شالونه
په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را ووري اشنا
سرته مې ایښې دی ستا خیال په څنگا نه شالونه
شوگیرځپلې سترگې څه ملال خوبونه گوري ؟
پراته په سرېې غشي غشي که بانه شالونه؟
ښبتنه څوبه چنگېزي پنجې کوځې شوکوي ؟
مغل اسونه پښوکې مړي.پښتانه شالونه
په شال مینوزړونه وشیندل په شال په شمله
جنډې جنډې ریې په غره په دامانه شالونه
د زړه جرس دشبېن خالوکاروان ته وشرنگوه
چې د مایه له غاړو تاوکړي اوښبانه شالونه

۲۳/ ۹/ ۱۹۹۱دتنیو غرونه

دسترگو گودرونه

ښکلو مې که زړه کې خنجرونه وکـــرل
ما په هر پرهرکې بهارونه وکـــرل
داداوښکو تخم چې ډيوې راشـــنې کوي
چاپه تورماښام کې سهـــارونه وکـــرل؟
نن چې دسپوږمې ځولۍ کې ستورې ټولوم
ګورې به سبا چې مې لمرونه وکرل
پام! په منصورې رنګين ګناه يمه مـيـن
رامې شي خندا چې تادارونه وکـــرل
وابه ورې درخومستې نغمې دمحـبت
بيا دادم ګوتو شا تارونه وکرل
سپينې مرغه کې به تورو غرونوته راځي
تورو که ځومينه کې تـــورونه وکـــرل
ناوې دموسکا ته به شالونه کړې راشـــنه
خيرکه مې دبڼه ګرېوان تارونه وکـــرل
ماتې به شي تندې دمودوپه پـــونظر
سترګو که په زړونـــو ګودرونه وکـــرل
جوړمې کړود. درد سترې کاروان ته دمه ځای
ماد ژوند په شاړه کې شعرونه وکـــرل

پېښور ٤/ اکتوبر/ ۱۹۹۱

دسندروجامي

تالاترغه شوه ستاموسکا ستا دخبروجامي
اوښکي سلګۍ مي شوې جانانه دسندرو جامي
دجادوغشي شوکوې دشنو کوترو جامي
دېوانو يوورې ساپېرونه دوزروجامي
څه شوسپرلي چې په کې تک وهو دميني کيږدۍ؟
څوېه شکوې تېره اغزي له ګونډوروجامي
خنډوهه خنې چې غرڅې غونډې خوب ترپ ووهي
ورموته واغونده دمشکو دعنبروجامي
هغه مېين مازديګرې مې په زړګي وريږي
طلا يې لمبه چې مينځلې په ګودرو جامي
مينه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې يو آب
بدرنګه ولې ماتوې دمرغلرو جامي
چې په لمن اوپه ګرېوان کې سرحدونه رنګ شول
شي به جنډې دلېونو او ببرسروجامي
دسهرابي نظرکاروان مې لېونی شو درځي
که ستا دسترګو رستم واغوستې دزغروجامي

پېښور ۱۳۷۰/۶/۳

(c) Ketabton.com: The Digital Library

تنهاکي

ګوتې تنهاکې په زړه هم تنهاکې
څه چې لیکم شي په قلم تنهاکې
ورمې رندې وې خدای زده چېرته لاړې؟
دګل په سترګو د شبنم تنهاکې
دلېمو فرش مې ورته وغوړو ی ء
هسې نه پښې شي دصنم تنهاکې
مانه سپېرې صحرا سپرلي وغوښتل
اوس په اغزوکې لويوم تنهاکې
دردمې دعشق رباب کې خالي وکړې
په زير تنهاکې اوپه بم تنهاکې

۱۳۷۰/٤/۱۲ تنې دنريزې کلى

خمار

دګرېوانه په تاردانه دانه شـــو
ساقي راځه خماردانـه دانه شـو

ستا درنځوروم‌ړاوو سترګو په نوم
زمادزړه اناردانـــه دانـــه شـو

راځه په بام ټول کړو دستورو ګوهر
دهسك دپېـغلې هاردانه دانه شو

نظرمې ستادا ننګو په څـوكـو
لمرو په سپین سهاردانه دانـــه شو

له سپېلنیو درمـنـدونه ډك شـول
دمحبت انګاردانـــه دانـــه شـو

زاهد په سلوتسپـــورویشتــــمه
ښه شوچې بیاېې واردانه دانه شو

پښې یېلې راغې د چړوپه څوكو
ستا په درشل بهاردانـه دانـه شـو

ترې كاروان ته لپې جـام جـوړوه
كه دمنګو كتار دانه دانـــه شـو

پېښور ٤/ ٣/ ۱۳۷۰

دختن تلوسه

لامې لېمی په اوښکو مستې نـه دي
دسلګو غوټې مې پرانستې نــه دي
په تا آیت دموسکا کـله راځـــي ؟
ماستادخولې سیپارې لوستې نه دي
دزړګي تاك يې راتـــه ونښتیـځه
چاوې نغمې مې مې پرستـې نه دي ؟
زما زلمي نظرته نـــاوې نـــه شوې
سترګو دې سرې جامې اغوستې نه دي
زړګیه خال شه په تخت وکړه يـرغل
د ورروزو توري يې پیوستې نـه دي
دښته دخیال مې تلوسه دختـــن
ورکې هوسۍ لاچاراوستـــې نه دي

حمل / ۱۳۷۱/ پېښورخیبرپلازا

شهيدې پرښتې

دسمنګان شهزادګۍ کونډې دستم د لاسه
هريو سهراب موسورپه وينو درستم دلاسه
رابعې وينې کړې دبلخ په حمامونو غـزل
يکتاشه راشه ستا د مينې د پرتـم دلاسـه
دشيطان غشوکړې شهيدې پاکيزه پرښتې
ګلونو څوړندې جنډې کړې دمـاتم دلاسه
دجهنم دروازې خلاصې دي سپرغۍ وريږي
دغوټۍ ژوند په اغزوپربووت دشبنم دلاسه
سهاره راشه دروحونو پـتنګان مووسـول
ډيوې دزړ ونو مويـليږي دتـورتم دلاسه
دخيال مرمررابانډې وتراشل دميـنې هنر
دهجران کرښې ورانوو دخپل صنم دلاسـه
په هرپرهرکې مود درد مرغانو ځالې وکړې
چرې موښځې په پرهرد بې مرهم د لاسـه
درخواووه پوړنې لرې کړه له ښکلې مخه
پرپرده چې مستې نغمې واورو د ادم دلاسه

حمل / ۱۳۷۱ پېښور، خيبرپلازا

د رې ښاغلي وينه

منم چې لمربه نن سبا په هوسناکو ګوتو
دوچوښانګو په سرورګوکې
د پېغلتوب په خوب اوده تلوسه وتخنوي
دبادامي سترګو دښکلي انتظار په خبربه
پاسته پاسته سپېڅلي سپین ګلونه وخندوي
اومستانه سپرلی به راشي لکه
دشهنشاه دربارته شنه چپن په غاړه قاضي
درنګيني تسپې په لاس کې له خپل ځانه راضي
اودوړمو په لاس به سپړي دګلپانو دفتر
په هره پاڼه به احکام ګوري دحال اوماضي
چې کله ووينې په هره پاڼه
دبلبلانو په نغمو لړلې
درې ، درې کنډوکي څڅېدلې وينه
ترخه خندا به وکړي وبه وايي
څومره زلمیو بلبلانو له نکاح سره سم
دنیم بسملو تسرانو په ژبه
دپولادي غشو په سرولاسونو
دژوندګلپېغلوناوکیو ته طلاق ورکړی

۱۹۹۲/۲/۱۸ خیبرپلازا پېښور

په جانان مېن

پربړدیٔ چې په دارمې کړي دځان مېن
وایمه چې یمه په جانان مېن
وینې داحساس مې ښکلې نه غواړي
مورشوپه غمیو د پېزوان مېن
ستن مې کړقلم تارېې غزل غزل
شوم دلبونیو په گرېوان مېن
خدایه نه راځي عزیز دمصرشو
دابه یوسف نه وي په کنعان مېن
هسې نه چې تق زاره یې وچوي
لړخوشه وصاله په هجران مېن
مه ما توه زړونه خولعلو نه دي
څله زړ و ې په بدخشان مېن
بس دی بلبلان په غشو مه ولیٔ
پربړدیٔ په لاله په ارغوان مېن
وایم چې خزان دې هڅو نه لیدای
دومره دې یم گله په ارمان مېن
زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ
ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مېن

۱۳٦۹/تنې دچورکونډې دځنگل لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاخه زګېروي

دغشو باد په ديوالونو ببـري وشـــوکـول
ښکلويې څومره په ماتم کې پيکي وشوکول
ددیدارتږی مجنون څه وکړي په کومه لاړشي؟؟
چا، دليلا له قافلې نه ګونګري وشوکـــول
راځیء خولی دسليمان په سرکړو ناوې يې کړو
دېو، دارم له ښاپيری نه څونډې وشوکـــول
دزړه توتې مې ستا ديدن ته له بنو کوزې کړې
ما،له توتې توتې کچکول نه پترې وشوکـول
حسنه نظردوړو سترګو په تا هيڅ نه شي کړای
تاته مې عشق يوه بکوا سپېلنې وشوکـــول
دخوبولودکاروان ښېرې مې واخېستــــلې
له ځيګر خون مې پاخه شوي زګېروي وشوکول

پېښور ۱۳۷۰/۳/۱۱

سیندوکی

هلته یو سیندوکي غوړولي ده څولی
داسې ښا یستوکی لکه مینه دسپوږمی
کړي نرۍ څپې یې له یو بل سره مستی
لېچې سره تاوکړي لکه پېغلې جینکی

* * *

شورېږي دومره خوږ لکه نغمې وي دجنت
څاڅي یې له څاڅکي څاڅکي مینه محبت
وګورۍ انځورته یې هنداره شو فطرت
ناڅي په کې ناڅې د ښکلاو و قیامت
ایښې پرښتو ورته په بم په زیرلیندۍ
داسې ښایستوکي لکه مینه دسپوږمی

* * *

ښکلی څوکیدار یې دی په غاړه هریوګل
هره پېلوشه یې دیوسف دخوبو څل
پندې پرې مچې دي لکه توري دغزل
یا یوتخیل چې څوځو څله شي صیقل
پالي پالې ورشې ورته ودرېږي په ژۍ
کړي نرۍ څپې یې له یوبل سره مستی

* * *

اچـوي پـه غـاړه يې بلبل دنغمـو تال
کيف يې په نغمـو کې د داوُد او دبلالؑ
خوري خوربې تالې کله په سر کله په تال
کلـه دجمـــال په غبرګـــې کله دجلال
مسته شي اوره شالــونه واچوي غـوټې
لېچې سره تاوکـړي لکه پېغلې جينکۍ
داښکلې سيندوکې دادخداى دفـن شهکـار
دې کـې خداى ځاى کړى دنغمو يومست ابشار
ناست يې دى په غاړه يو شاعر مست اوخمار
دى تـــرانې مينځې درېـــاب اودستار
پټې لـه دېوانو ورتـــه راشې ښاپېرۍ
لــوځې شي د «پـړ» دجـامو وشلوې تنې
سرې سپينې مهينې لکـــه وي دنوربېرۍ
هلتـه يو سيندوکي غـــوړولې ده ځولۍ
داسې ښايستوکې لکــه مينه دسپوږمۍ
کړي نـــرۍ څپې يې له يو بل سره مستې
لېچې ســره تـــاوکړي لکه پېغلې جينکۍ

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

دژوند پردېس او دآسمان ښاپېره

خدایه زما د زړه په وچه دښته
تاخوړباران دعشق راو وراوه
دا وچه دښته شوه په گلوپټه
ماددې دښتې دگلونو منځ کې
د ژوند پردېس ته له غونچو نه گړه جونگړه جوړه
په دې گلونو کې به رغښتې تل دخیال غرځنی
ورته راتلې لکه دمستو غزلونو توري
دښکلو ښکلو زمزمو سره دشاتو مچۍ
ته به خبروې خدایه !
ستا له فردوس نه به راتله یوه ښایسته ښاپېرۍ
چې لمبېدلې به تازه وه دکوثر په میو
په سپینه غاړه یې امېل دجنتي غمیو
دنور پښو کې گر ځیده په نازدگلو منځ کې
دشیطانانو له تهمت نه باغي
دپېغلتوب نشوکې ډوبه ډوبه
دژوند پردېس ته یې مچکې ورکړې

په توده غېږه کې يې کلك ونيوه
دژوند پردېس يې طلايي ځنو کې
کتارکتار ګلونه ولګول
دواړو يو بل سره دمينې مزې وغځول
خوداتنکۍ مينه پخه لانه وه
چې شيطاني خزان دللمې ګلان وربېژول
د ژوند پردېس مې دګلونو په ځای
اوس داغزيو په کوډل کې اوسي
اوهره شپه په ښاپېرۍ پسې اسمان ته ځېږي
دشنه اسمان په چړپيدلي سينه کې
دسپينو ستورود سپين کاڼو په سر
په ييلو پښو ګرځي د ښکلې ښاپېرۍ په لټون
له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
د شپودېوان يې چې شهيده نه کړي
چې يوه ځولۍ دځراغونو راوړي
چې بيا ښايست دسهارونو راوړي

پېښور ۲۱/۱۲/۱۹۹۱

د زړونوژبه

زه لاکوچنی وم چې دسپینې سپوږمۍ
په سترګکو پوهېدم
دنیمو شپو دبلبلانو په نغمو پوهیدم
زه د مچیو د سرود په زیروبم پوهیږم
مادمـینو زړونو ژبه زده ده
داسې پسته مسته ده
لکه د شاتو دمچو ما لکه
زه دغزل په ګوتو
تنۍ دپرخې خلاصومه دغوټۍ دګمیس
زه له ګلپاڼو سره رازلرمه
دخوشبو یۍ په ژبه ښه پوهیږم
زه او وړمه چې چېرته لارکې سره مخ په مخ شو
خه غلي غلي سره ومو سیږو
دمایه اوښ دڅهوه یي اوسور بخو نو سترګو

دغتو اوښکو په اينو کې وينم
دلوټ کاروان دورك څاروان دتصوير ونو جهان
زه د ټاګورګيتا نجلي سره سندرې وايم
دسپينو اوښکو په سپېڅلې ژبه
هرې سندرې ته په نذرکې زړګی ورکوم
زه د مجنون خړې خېمې ته زړه کې ځای ورکوم
څيرې لمن يې لکه پاڼه د قرآن ښکلوم
په هريو تارېي دليلا دعشق داستان ښکلوم
خوته !
دزرين تخت د پاسه ناسته اې دبخت شهزاده
ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهيږې ؟

پېښور خيبر پلازا ۸/ ۱/ ۱۹۹۲

یاغي بلبل

ته مې په غشو وله
خوزه په شنو پاڼوکې نه پټیږم
زه په بربنډو غوړګو
دنغمو ټال زنګوم
ته مې په غشو وله
خوزه د ، درد په خوږو نه مړیږم
زه په سندروکې جمال زنګوم
زه یو مـین یو لېونی اویو سرمسته بلبل
د ډاروونکې چو پټیا
دغوړېږدې په یاغي چیغو شلوم
خدای مې شیندلې دې په زړه کې دنغمو تخمونه
ته مې په غشوروله

زه دنغمو د پاخه فصل گډوم لوونه

د طلايي هلال په لور ، د ځليدو نکو ستورو

دښکلي سيوري لاندې

گېډې ، گېډې يې ږدم دگل په درمند ونو باندې

ته مې په غشو وله

خوزه په سوو لوغړنو وينو

پېغلو غوټو ته ورکومه غسل

اودتنکي پېغلتوب

مبارکي ورکوم

پېښور ۱۳/۱۱/۱۹۹۱

دغزل تږی

زه دماښام په ګوټ کې غلی ناست یم
یو ه غزل ته داسې تږی یمه
لکه داوړي روژتي او لالهانده بزګر
چې دخواږه او بلالي اذان يو تاندانتظار
په وچ زړګي تېروي
خیال یې د زړه په سوځیدلي ځمکه
دتورو غرو سپينې چينې بهوي
مانن سهار د لمر له سرې مشوانۍ
دتخیل قلم کې واچول زرین رنګونه
چې پرې رنګینه مستانه غزله
پاس په اسمان کې د سپوږمی په پاڼه ولیکمه
اې له رنګینو غزلونو ښکلیه !
اې دالهام الهې !
ستادورېښمينو پښو پسته ښکالو به کله راځي ؟
له ما شعریت لکه مارغه الوتی
راشه چې پاڅي مې د زړه له ستوني
د بدرنګۍ بې هنرۍ خپسې
زه د رنګینو غزلونو تږی
ستا دموسکا دآیتونو تږی
تا ته بیګا دغزلونو مولۍ
وایه ! زما په باب کې هېڅ ونه وې ؟

۱۳۷۱ پېښور

ستړی کاروان

خدايه ! د گل کړي يې قدم قدم کې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپيروارم کې واړوه
ښاخکي ښاخکي توی شو خال دغونډو غونډو زنوشو
نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واړوه
ښکلوته مې واوروه چې شمعو غونډې و بلې شي
زه دسوز غزل يم ما په زيروبم کې واړوه
لړمې داغريبه مينه کانو زړو ته ورولـه
ياد مې لکه اوښکې دليمو په چم کې واړوه
زلفې تورڅمونه غرونه کنډوونه شول
زه دسبا تری ما په پيچ وخم کې واړوه
باغ چې دشيرينې د الفت په اوبو ولامبې
غر د بيلتانه په فرهادې اړم کې واړوه
مانه غلو اغزيو دتېا کو پنې يتې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

۱۳۷۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اننگي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
عجيبه ده جنتونه په غضب دي

ښکلي مخ ته خامخا سترگې ور اوړي
بوراگان خو دگلونو په مذهب دي

دريا زاهدان سپي د دوزخونو
شاعران خو شاگردان د ښکلي رب دي

وې يې سترگې مې درياب دى دروموه وړې دي
ماوې نه ځم عادتونه مې د کب دي

ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي گوتې
لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

پېښور، سرطان ۱۳۷۱

غزل

په زړه مې ولې راوربړې څه باران خــونه يې
هسې مې درد راو يښوې گرانه درمان خونه يې

دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لــــيك وي
سپينه كتابه يادوم دې دومره گران خونـــــه يې

دخيال هدهد دې څومره گڼ گڼ پيغامونه راوړې
دامې خطا وه چې ويل مې سليمان خونه يې

مابه بې وخته ليونى كړې په اغزو به گرځم
غبرږبه رانه كړې ښكليه باغه بيابان خونه يې

دژوند دوچ ساحل په مخ مې لمدې شونډې نه ږدې
شنه سمندره زه دې څه كړمه توپان خونه يې

دنور په غشو مې له هسك نه په لېموكې ولې
نه راځې ستورې داسمان شوې مهربان خونه يې

ښكليه سالار مې كه دعشق دمنزلونونه كړې
بيا راته وايه چې د رواغ وايې كاروان خــونه يې

پېښور، عقرب ۱۳۷۰

گوره چې هېردې نه شم

ته به مانه پېژنې
خوزما روح درسره مینه کوي
زما د لوړ تخیل نوح درسره مینه کوي
چې دتیارو توپان په څمکه راشي
دهسک دریاب ته دې راوخېږوي
ماسره یو ځای دې دستورو په گوهرو پسې
دسپوږمۍ سپینه نوراني بېړۍ کې وگرځوي
ستا په پاسته ورغوي ولیکم دمینې غزل
«گوره چې هېردې نه شم»
دایې وروستۍ مسره وي
ته د ماشومې غوندې وتخنیږې
اوله خندانه شنه شې
ستا له خندا سره بېړۍ ساحل ته ورسیږي
او دتیاروتوپان تالا والا شي
بیامې چې څوك درنه پوښتنه کوي
ته ورته وایې زه یې نه پېژنم
لامې لیدلی نه دی .

پېښور، خیبر پلازا ۹ / ۱ / ۱۹۹۲

ډالۍ

د در دمطرب چې په تارو کړه لیندۍ ونیسي
زما دمینې دغزل توري سلګۍ ونیسي
موسکا راتله دغوټۍ شونډوته خو وتښتیده
لکه خپسه دتنکۍ پیغلې مرۍ ونیسي
د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
ملنګې سترګې مې دخیال تشې ځولۍ ونیسي
ملوك او وه جوړې د اوسپنې څپلۍ کړې زړې
خدایه چې کله به په غېږه کې بدرۍ ونیسي ؟
سپرلۍ به هاله وي چې راشي یو کاروان ګلونه
تا ته ډالۍ شي اوستا ول په ول کوڅۍ ونیسي

پېښور، بورډ ۵/ ۵/ ۱۹۹۱

غزل

کتاب مونه زده خو دمینې آیتونه وایو
داوښکو توري لولو ځیري ګرېوانونه وایو
موږ بلبلان دګل د ږېړو ږېړو پاڼوله مخ
راځځیدلي دسرو ،وینو غزلونه وایو
زموږ تندي په کاڼو وله چې کوڅه دې رنګ شي
خو دا کیدای نه شي چې کاڼوته به زړونه وایو
چې دترخې خندا په تېغ شي غوټې وینې وینې
داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو
چاوې په ځیو مینانوته یې دارجوړکړی
موږ دارته ځپې وایو ځپوته دارونه وایو
پالي زموږد ترانوورغوي څه لیدلي ؟
موږد لنډ عمر خاوندان اوږده راګونه وایو
دما زدیګر په زېړه وینه یې داستان لیکلی
دمنګوټو په ټوټو بیا دچا یادونه وایو ؟
دعشق په باب کې شوې ښکلاوې د تاووس ښکې
د ژوند کتاب کې څه سندرې څه ویرونه وایو
دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وترلې
شپه ده د سترګو سره خمار ته ځراغونه وایو

پېښور ۱/ ۱۱/۱۹۹۱

یاره چې ګیله ونه کړې

ښکلوکیه یاره چې ګیله ونه کړې
په سپوږمۍ تنده مروري کړښې مه غځوه
دخپل زړګوټي په تنکۍ غوټۍ دې
دخپګانونو اوشکونو خزان مه ورو
هو دامنم چې موده ډیره وشوه
وختونه ډیر واوښتل
چې په خوږو خوږو نغمو کې مې ستایلی نه یې
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
تا خو لیدلی و
هغه زما دمینې ډک زړګی
چې ستاد حسن مرغه کۍ وه په کې ځاله جوړه
چې هر وزریې وچوړو کی مضراب
هره پنجه یې وه ذمینې زخمه
چې په رګ رګ یې شرنګولې راته
زما دمینې ستا دحسن نغمې
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
هغه زړګی په غشو ولګیده
دصیادانو په تیرو او پولاد ینو غشو
په کې زخمی شوی خندوونکی او خوږې ترانې

لکه غزال غوندې ترې تم شو اوروتښتېدو
په غرخنو سترګو مېن غزل
اوس چې له دې زړګي نه وينې ځاځي
په هريو ځاځکي کې يې پته وي د وينو نغمه
له اسوېليو او سلګيوسره
د ژوبلو زړونو دنيا ګي ته غريو نيولې د رومي
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
ستا په کټ کټ خندا مې هيره نه ده
خوکه باوردې راځي
اوس مې دزړه په غوڅو غوڅو ټوټو
ستا دبې باکه سندريزو خندا ګانو په ځای
دچاپې شماره يتيمانو اوښکي
دانې دانې راځي اوشيندې په کې
اه ..... د غمجنو سرود ونو تخم
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
صبرکوه خدای دصابرومل دی
خوب مې ليدلی دی رښتيا به شي
داپه جنت کې دباروتو دوزخ
قسم په خدای تالاوالابه شي
موسکا به راشي ديتيم په شوندو
په ناسور زخم به دسولې پټۍ ولګيږي
زما ارم نه به ديوان دجنګو

ترکوه قافه څې په منډو منډو
بیا به دې ښکلیه په شعرونو لمانځم
دسورکي لړلمن به نسیم دشفلو په ګوتو
ستا سره پېژوان ته به حیران کړمه زیړی مازدیګر
بیا به راواخلمه کچکول د غزل
ستا په دړشل به درځم مست لیوني
ته به په سترګو کې مسکې شې راته
هرمازدیګر به راکوې د دیدنونو خیرات
ښکلوکیه بیا خو ، به ګیله نه کوې
څکه راغلی به وي مست پسرلی
هریوه ګل به وي په سرو که پیاله نیولې
آن د کوثر دمیو
ته به په سروشونډو موسکی موسکې شې
ټولې پیالې به شي له کیفه او له رنګه ډکې
یوخورښمیم به په کې ولمبېږي
بیابه یې زه اوته په سرواړوو
ښکلوکیه بیا خو. به ګیله نه کوې
زه به ګل پاڼو نه د پرخې دانې
دمست قلم په ژبه وڅیښمه
ښکلو کیه ثاته به اهدا ، کړمه په مینه مینه
دمستو مستو اورنګینو غزلونو کاروان
ښکلو کیه بیاخو به ګیله نه کوې ؟

تني دنربيږي کلي ۲/ ۱۱/ ۱۳٦۷

ته .....

ته يوشهكار وې شهكار

ته يو كتاب وې دښكلا د غزلونوكتاب
ته يو تخليق وې دفطرت ديوه بې مثله شاعر
ته يې وې كښلى په باريكو گوتو
دتبسم په قلم
ته يو رباب وې يو سرمسته رباب
د ژوند گډا ته شرنگيدلى رباب
لكه ماشوم دې ووكتې كټ خندلې
دعشق په گوتو تخنيدلى رباب
ته يورباب وې يوسرمسته رباب
ته مستانه ساقي وې
ستا په شرابو كې په جوش وو دالفت رنگونه
تا دتاك وينه نښتېځله دصفا په گوتو
په كې يوه ذره كينه هم نه وه
ته وې مونس دترږوزړونو او دوچو شونډو
ته يو سخي ساقي وې
اوستا شراب دشومتيا خم كې راگيرشوي نه وو
ستا ميخانې لكه چينې بهيدې
چې د زاهد ورته توبې ماتيدې
اې ښايسته شهكاره

اې دغزلو يو رنګين کتابه
هره لحظه دې لولم
هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
خونه پوهېږم نن دې هره مسره
لکه يتيم وي چا وهلی په څيرو ښېرو
راته وړې وړې سلګۍ وهي
ګيله کوي خو دمسرومرۍ ته غوټه ورشي
زما بنو باندې دخوب ديستو ګوتو په ځای
يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوټي
بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لويږي
اوته پرې ونه سوځې
زماد نن دور غمجن ربابه
ولې غمجن ژاړې
ته چې په بم ژاړې په زير ژاړې
دکوم شهيد سرود په وير ژاړې ؟
ستا د نغمو دکفن
دهريوتارپه په غېږ کې
کومه د ژوند درخو شهيد پرته ؟
پرون چې شين وې له خندانه ولې نن ژاړې ؟
ته ای ساقي د ترو زړونو ساقي
دلېونو دمحفلونو ساقي

وايه خبريې که نه ؟
ستا لېوني خواره واره دي دخمار په غرونو
ځي د تنباکو په پنوکې د انګار په غرونو
يو څو هوښيارو دي جامونه مات کړل
چادي کنډول چادي خمونه مات کړل
اوچا چې ته وې غزيدلې لکه مينه په کې
هغه له مينې نه ډک زړونه مات کړل
دتاك له وينې سره ګډه شوه د زړونو وينه
ستا دمـينو وينه
ستا د، رندانو وينه
کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترګو
داوښکو مهر دخندا په ګوتو ونړيږي
چې بيا دامست خمارځپلي رندان
په سرجامونه د انګور واړوي
توبې توبې په سره تنور واړوي

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

تښتیدلي اخترونه

پټ مې په زړګي کې یوځو سوي غزلونه دي
وادې یې وري چاسره چې کاڼې نه دي زړونه دي
ګوره دبنو په ستنوځه ډېرې جنډې رپې
ړوند خونه یې ځومره مې د هیلو مزارونه دي
تنده ما توي خوړه نشه دمینې هم لري
اړوه په سرېې که ترخه زما جامونه دي
ستا دطلسمونو پسرلی مې پیژندلی دی
ځوك به داسې ووایي چې اورنه دی ګلونه دي
څه تاندې غوټۍ ځومره تنکي ګلان یې وریېل
دلته هم لوونه دي اوهلته هم لوونه دي
ستا دمخ داسپین سبا به کله په کې ووینم؟
ځومره دې اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي
خال که په تندي لګوې راشه دادې ورځې دي
تن مې په رګوکې د تودې وینې موجونه دي
کله به قدغن ماتیږي خدایه لیونی شومه
سترګې مې دیدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه خوبونو کې ليلا د آزادۍ راځي
وينې چې شم هغه خرې خېمې دي هجرتونه دي

دلته دارمان په‌حسين غشي د يزيد اوري
ژوند مې عاشورا شو تبنتيدلي اخترونه دي

خدايه يو دعشق ابن اذر ورته راوليږه
جوړ د زړه کعبه کې د بتانو حکومتونه دي

مايې جنازې دنيم بسملو نغمو وړې دي
داخود کاروان يوځو ژوندي غوندې شعرونه دي

ثور ۱۳٦۹

دانتظارپه کلي

اوښکو مې مهرلګولی ددیدار په کــــلي
خدایه تېرېږم بې دیدنه د خپل یارپه کـــــلي
تېرې زړګی مې شو کباب کباب دمینې په اور
اوښکې مې وسوې اوپخیږي مې سرې وینې په اور
کاشکې لړمون راته څوك وسبځي دپینې په اور
نه شته ساقي ؟ چې لړمې راشي دخمار په کلي
د یار په یاد مې ژوندی سترګې له څمبارنه پاتې
لکه په ګل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتې
د ژوند رباب کې پټ سرود یم له شا تارنه پاتې
همد مه کله به راځې د انتظار په کلي
دهجر شپې مو په تینډك دي ډیوه ګی نه لرو
په اغزو زړونه ور پېیو باغ کې غوټۍ نه لرو
ناسور زخمونه ګرځو و مرهم پټۍ نه لرو
ځځ چې ورځو یه لېونو د پرستا ر په کلي
تورې لیلا څنې دي څنډوهه ادا دې نه زده ؟
په دې اور دوشپوکې دښکلی مخ سبا دې نه زده ؟
مجنون به وګټې دخدای په در دعا دې نه زده ؟
راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
سپړلی پټېږي دسرو وینو دالوان په کفن

هسې نه تاندې غوټۍ تا وشي دخزان په کفن
ویښ یم که خوب وینم مخ پټ دخوږ جانان په کفن
مسیحا کله به را دروميږ دبیمار په کلي ؟
په شنه اسمان یې چې بوډۍ دمینې تال زنګوي
ذره ذره پکې دنور او دجمال زنګوي
سپینې کوترې یې په غېږکې پروبال زنګوي
موږه مهجوروڅو د داسې یو د لدار په کلي
موږ دتناکو په پنو کې په اغزیو راغلو
دمرګي غېږته په ګډا او په مستیوراغلو
خندا موحق ده په کړلیچ کې دسلګیو راغلو
کاروان ته لار ورکړئ چې خورشي دسهار په کلي
دلمر په کلي د خوږ منو د کرار په کلي

۳۰/ نومبر/ ۱۹۹۰ تني

اهداء: شهید مجروح ته

جلوه زار

یو زړګی وي په تتوکې ، خوچې وخاندي بهــــارشي
عشق یې وداغي مجروح شي ، دلاله غوندې داغدارشي

دخزان ترخې سیلۍ کې ، قافلې دمشــکو کــوچ کړي
خوشبویي یې لاسپواشي ، چې یې پانې تارپه تــارشي

هره اوښکه یې تابلوشي ، دصــنم دګرمې میـــــنې
هجران هسې شان رنګین کړي ، چې وصــال به ترېــــنه زارشـــي

مرګ په برګوورته ګوري ، خو جذبې خاندي حــق وايي
عشق یې نه پربېدي قرارتــــــــه ، که منصورغـــوندې په دارشـــي

چې په مینه کې قربـــان شي ، هغــه زړه د زړو سلــــطان شي
دتاریخ دناوې خال شي ، رنګ دوینوېې یــادګارشـــي

چې فـــریاد داولســونو ، دبلبل غـــوندې نغمه کړي
د ژوند سازېې نیم بسمل شي ، دصیاد په غشـــوښکــــارشي

د زړګي یوښکلی لعل وي ، غېږېې دکه وي لـــه نورنه
دبې قدرو په لاس ورشي ، په ایروکې ورګــــوزارشي

خو دانورپه ایرونه مري ، دا بـــــه زړو نوکې بلـــېږي
که یوځای په ایروپټ شي ، په سل ځایه جلوه زارشي

پسرلیه ! توکوه یې ، له زخمونو نه ګلـــونه
چې آرام روح د «مجروح » شي ، چې فردوس ورته مزارشي

چې نغمې یې په ژړا دي ، ګرم یې مه بولئ عالمه !
څوک به ولې نه ژړېږي ، چې «کاروان » بې بې سالارشي

ننهي ۱۳۶۶/۱۱/۲۳

ای د سپېدو پر ښتې!

ای دسپېدو پر ښتی
له خو به وغځېږه
په کرشمو کرشمو وغځېږه
دشپوښادرله گلابي بدن نه وغورځوه
دلمرزريني جامې واغونده ادا وکړه
عمرژړلوته په سرو شونډو خندا وکړه
اودسپوږمی له ميخانې نه راوړه
دمينې تږوته د نورجامونه
پرېږده خواره چې شې په وچوشونډو
لکه دستورو ښاڅکي ښاڅکي شراب
پرېږده دمينې لبونی دې هم شي مست اوخراب
ای دسپېدو پر ښتې :
اوس که پېغلوته يې خوپېغله به شي
دښکلا رازيې يوه غوټه يې چې وسپړېږي
که د چړو په ځوکو لاره وي هم
دعشق مجنون به ستا درشل ته درځي
په تورپټکي کې به تومبي د پلوشو گلونه
دتورو شپو په غېږکې واخله نوراني گامونه
دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنورقافلې

اودا دنور قافلې

ديوسفي کميس په عطرو باندې ولمبوه

دلردستړګې هار پرسپينه غاړه وځړوه

عزيزدمصرته ورياد کړه د کنعان يادونه

اوپه مهجور«پسرلي» و ورړوه

دخوږوصال د جنتونو ګلان

داستقلال دجنتونو ګلان

اى دسپېدو پر ښتې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

۱۳۶۹

دپرښتې خوب

يو چمن وشين چمن و.
داسې ښکلی
لکه لرې دشيطان له وسوسونه
خوب دښکلوپرښتو
دګلونو وه ښکا لو
دمرغانو دنغمو
دوړمود قافلو
يوله بله وو تېکر
لکه څونشه مستان
خدای راکوزکړد فردوس له ښکلې غېږې
يو مېن شينکی سحر
اوس يې ورو ورو لمبوي
په چينه دتنکې لمر
لکه ولامبې مريمه
څوبدرنګې زمانې ته
کړې له غيبه را پيدا
يو مشال يو مسيحا
د فطرت له رنګينيو
دښکلا وو په لمن کې
يو ه پيغله په ترېکو
لکه مسته غرڅنۍ وه
دمړوند بنګړي يې مات وو

مستانه وه لیونۍ وه
د سپرلي په شنه سحر باندې مېنه
په چمن باندې مېنه
په مین باندې مېنه
جنتي موسکا په شونډو
او خولۍ له گلو ډکه
ته به وايې چې دشاتو يو ه مچۍ ده
په گلونو باندې گرځي
يوخوږو کې انتظارې
په لېموکښې په څپو دی
د گل ځانگو لاندې گوري
لکه زړه چې ورنه ورك وي
له خندانه تکه شنه شوه
خپله ورکه يې پيدا کړه
پسې منډې وهي تښتي
دښکارې په شانې داهم
خپل ويشتلي ښکاررانيسي
خپل مين دلدار رانيسي
گيلۍ زلفې يو خوا بل خوا
په اوږو زنگوي خاندي
پسرلی يې شرمنده کې
داسې نازاو اد کاندي
خپل مين په غونچوولي
عشق دحسن او وصال په ډيوو ولي
دواړه ستړي اوستومانه

دچینې په غاړه کېني
چینه سپینه راخوټکېږي
نه به وایې دحیات چینه هم دا ده
اوبه سپینې لکه تکې سپینې اوښکې
لکه دوو خوږو مینو
له اوږده هجران نه وروسته
د وصال په شیبه ښه ډېروې ژړلي
داچینه وې د دوې اوښکو بهولې
دواړه لیې کړي ترې ډکې
یو دیو اوبل دبل په لېه خوله پړدي
لابې غوړې هم کړی نه وي
نه چینه وي نه بې باروي
پرهرژلی پسرلی وي
یو غمجن غوندې سهاروي
پرښته داسې خوبونه
هره شپه په خوب کې وینې
خو چې وینه شي ژړیږي
په ماینونو غوښه پښه یې
گرځیدونه نه جوړیږي

پېښور – حمل ۱۳۷۰

څلورتوتکی

دشنه اسمان غېږې ته والوتې څلورتوتکی
تورومښوکوکې یې راوړې دګلونو پاڼې
هره ګلپاڼه وه د پرخې له سرو اوښکو ډکه
دبوډۍ ټال نه یې وزرونوکې رنګونه راوړل
اودا څلورتوتکی
ستړې شوې کېناستې دلرېهء ونه
دنورېه څانګه کې یې وغزول
دبوډۍ ټال دهریو رنګ تارونه
په هریو تارکې یې ګلپاڼې او دپرخې اوښکې
په هنر وپېیلې
دتوتکیو دا ، وره اودا رنګینه ځاله
دنورېه څانګه د زانګو په شانې وزنګیده
لکه ماشوم په کې للوللو شوه
یوه دنیا یوه رنګینه دنیا
یوه موسکایوه مالګینه موسکا
اودې څلورو توتکو د رنګینو په غېږکې
خوبونه ډېرولیدل
شینکي شینکي تنکي تنکي خوبونه
ملکوتي اوجنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا
د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنګو سترګو
لکه اغزي لکه لښې لګیده
د اهریمن له خبیثه اروانه
یولوی ښامارجوړیده
په تورو وریځوکې راته اوتاویده تاویده
دلړ په ونه یې دزهرو خیته واچوله
نوراني څانګې یې کړې خچې پچې
په کې لمبل به چې ښلورو توتکیو په ناز
دشینکي خوب هغه تنکی تنکی چینې شوې وچې
دتوتکیو ځاله لولپه شوه
د ښېلتانه دسرو دونو باران ووریده
وصال ورې سلګی وهلې اویتیم پاتې شو
اودښلورو توتکیو داړوکې کاروان
دمینې زړه و ، دهجران په چاړه نیم پاتې شو
خدای خبردوې توتکی چېرته او دوې چېرته لاړې؟؟
دسبا سپینه کښتی
دشنه دریاب اودخواره غوندې شمال له غېږې
وحشي توپان په تورو تورو ښجو
دتورو شپو دګردابونو غېږته ښکلوهله
خودسبا ماښو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته ښامار په لویه خپټه
دسپینو غشوګـــو زارونه وکړل
ښامار ویشتلي فریادونه وکړل
زهریې ګډله تورو وینو سره وبهیدل
دلمرله ونې نه راپرېووت تاوې غرونه رنګ شول
خاکې نړۍ کې زلزله شوه دېوالونه رنګ شول
دا زهرجن ښامار، دا لوی ښامار
داخبیثه او دا پلیته اروا
د اهریمن کالبوت ته ننوته
خو خدایرونه پوهېږم
زموږدښکلي سبا سپینه کښتۍ
دتورو شپوله ګردابونو راوتلې نه ده
دلمرپه لویه ونه
اوس هم واړه ماران تاوونه وهي
هغه څلورتوتکۍ ورکې دي اوهیڅ نه راغلې
دنورپه څانګه یې رنګینه څاله جوړه نه کړه
اې دسبا کښتۍ کې ناستو په رڼا مینو
ستاسوپه منځ کې تاسې وګورئ چې شته اوکه نه ؟
یومستانه شپونکی چې روح یې له نغمونه ډک وي
چې هرنظریې دطورغروي له ډیوونه ډک وي
راشي دلمردونې

دترهیدلي سیوري لاندې شپېلۍ وغږوي
په پاړوګړوګوټو
چې دنغموپه جادو ګروګوټو
دنورله ځانګو ماران وشو کوي
چې ورته ماتې کړي په ښکلو اوپستو کو، ګوټو
هغه ترخې هغه زهري تناکې
ترخه ترخه زهریې وبهوي
بیایې خوږې شپېلۍ ته هسکې غږې ونځوي
چې دلړونې ته یوسېل دتوتکیو راشي
دنورپه هره غزیدلې څانګه
څلور، څلور توتکۍ ځالې وکړي

پېښور ۱۳۷۰/۵/۱۵

ازانګې

ګله دا دېره موده
ستا د ورمو پستې وربښمينې ګوتې
مستې شي مستې شي زما په زړګي تمبل وهې
زما دروح په ګړنګو کې ازانګې خپروي
ګله په تاپسې ما
درنګ نړۍ کې دوه مين بوراګان وګرځول
خوګله تا
تا دنغمو په هغو شنو پاڼو کې مخ پټاوه
ګله تنکی وې چې تا
د بوراګانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟
ګله ګونګی وې چې تا
دوو بوراګانو ته دمينې يو ځواب نه لاره
تنکی به وې ګله ګونګی خونه وې
نغمه نغمه شوې اوريدای مې شوې ليدای مې نه شوې
ستا دې په خپل حسن سوګند وي چې ر ښتيا ووايه
ته چې دخپل وجودله باغه راځې
زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يېلی راځې ؟
اوکه مرغه غوندې بڼکې وکړې ؟
ګله صفا ووايه
ولې زما دغزل هرتوری ګلدان ګلدان شي؟
چې له تاغېږتاو وي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۳۰

دارغوان خوب

په زړه مې اور بلیږي یا د، د جانان چېرته یوسم ؟
چې په کې ونه ځوځي ، روح دارمـــــان چېرته یوسم ؟

ښکلي نادان دی ترې اميل دغاړې نه جـــوړوي
وایه داني دانې د دروهــرجان چــېرته یوسم ؟

مصره ! په تاکــې خویوه زلیـــخا هم نه وینـــم
ورونو شړلی دا یوسـف دکنـــعان چېرته یوسم ؟

داسې لېمه نه شته چې رنګ یې شي اوپټ شي په کـــې
په وینو سور خوب ، دزخـمي ارغوان چېرته یوسم ؟

ماوې چې خپور به یې په څنو کړې دا زړه مې درجار
اوس نو ریښې ریښې سالو د الـــوان چېرته یوسم ؟

خپل مې ختن خپل مې ښکاریان دي او غرڅې مې خپلې
له خپل ختن نه پردي غشي کمان چــېرته یـــوسم ؟

چې مې د خیال په پسته دښته کــې اغزي خواره شول
زه د وریښمینو غزلونو کاروان چېــرته یوســـم ؟

پېښور خیبرپلازه ۲۷/ ۱/ ۱۳۷۱

د پسرلي ګلپيغله

شپه دخوبونو په تبال وزنګيده
لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ويده شي
داسې چوپتيا او کراري خوره شوه
دپسرلي ګلپيغلې غلې غلې ساه واخيسته
او دمين فطرت له غېږې ورو ورو ، وښوييده
ځان يې بربنډ دسپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
له ډېر هوس نه ورته سپين ستوري اوبه اوبه شول
راغلل دوړانګو په نريو لارو
په سپينه غېږکې يې خواره واره شول
د پسرلي ګلپيغله
سليماني تخت ته بلقيسې غوندې وختله
دپرپشانو اوربلونو په غمجنه مېنه
او د داغلي لاله زار په وطن
دلمدو څنو خو شبويې ورويې
سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
دپاکې مينې ګنهګار وته جنت جوړوي
خواى عظيمه خدايه !
زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده شوه
خدايه که غوښې دې کړې
دجهنم دسرو اورونو ژبې
د اهرين د طلسمونو ژبې

پېښور ۱۳۷۰/۱/٤

قحطي

نه هنگامه دعشق سره ، نه دجمال قحطي ده
ای ښکلیه یاره نوبیا ولې دوصال قحطي ده ؟
داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساتمه
د ار ما نونو هدیرې دي دمشال قحطي ده
زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مینه غواړې
له پښتون زړه نه خو خبرېږ چې دســـوال قحطي ده
پیوند د وروځوکې خوګې خالونه نه ځاییږي
په دې ساده ښکلې محراب کې دیو«خال » قحطي ده
ولې تندې مو اورنګانو ته سجدې لګوي؟
دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده؟
لږخو ارام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
دآزادۍ باز به الوتو د پامیر په څوکو
داسې ښکاریږي د وحدت د پروبال قحطي ده
کاروانه څوك دې فریاد ناورې سره اوسپین نه لرې؟
او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

دتنهیو غرونه

١٣٦٨/٨/٦

ا هداء : دشهيد شمس الرحمن او
شهيد محمد ميرپاكو ار واوړته .

له وينو ترموسكا

خه مستانه شوردی غوړونه کيږدیء
چيرته مسيح په هديرو راغی
وګورئ مړي له خندانه شنه شول
مړاوې غوټۍ په يوه سترګك دشبنم وموسيدې
له مرګ ياغي شوې دسيلۍ په غيرګې وغزيدې
ګورئ ګلونه شوې جنډې جنډې شوې وررپيدې
خومره بې باكه دا غزوپه خوكو ونخيدې
او دپيرۍ د خزان مړي پورې وخنديدې
خه مستانه شور دی غوړونه كيږدئ
ړندې ړندې شوې دپيرۍ يو دكوډ ګرو سترګې
شينكی آسمان دكوه قاف په لمن وورېده
ډيرين ديو دمنارې له سره وښوييده
يو ه ژورګړنګ ته وغورځيده
هغه لاسونه يې ټوټې ټوټې شول
چې ماتولې يې دقاف دښاپيرووزرې
خه مستانه شوردی غوړونه كيږدئ
دښا پيرودځنو بوی راځي
هلئ زموږدګلې
په هغه سترې ملوك زيری وكړئ

بذري جماله يې سلام ته راځي
څه مستانه شوردی غوړونه کيږدئ
راغلې څپې دسندريزې خندا
هغه دي هغه ، دبتانو جنازې ووتې
چې دسحر وينې يې ښکلې هغه شپې ووتې
هغه چې تش نوم يې دښارپه مرۍ
لکه څپسه پروت و
يوه ياغي آواز دښار له مرۍ وشو کاوه
دوخت بوډۍ زړه ريتا ړه کې دغوټې په شان
دعدم تاخ ته ورو وره وغورځاوه
څه مستانه شوردی غوړونه کيږدۍ
څه دتودې موسکا تندرونه اوري
درېنو اوښکو دريا بونه وچ شول
جادولوګی شو ، طلسمونه وچ شول
جادو ځپلې سترګې وغړيدې
هلته دوينو دساحل په غاړه
د يوه نهنګ له ګنده شوې تنې
دچا په وينو لُمبيدلی شال بادونو يووړ
دنظر غشوته بربنډ پاتې شو
سور خونړی جهان يې شنډ پاتې شو
ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

څه مستانه شوردي غوړونه کيږدي ٔ
هلته پوشکين له غزليز وسترګو
دتولستوی په مينه ناکه څېره وورېده
وې يې دابنکلی اورنګين محشر له کومه راغي ؟
چې د بتانو نړی ونړېده
دتولستوی په شونډو
يوې خوږې موسکا برېښنونه وکړل
له نازه ډکه اشاره يې وکړه
دجنوب لورته يې اورده او مرمرين لاسونه وغزول

۱٦/٦/۱۳۷۰ پېښور

ددیو دقهر په ځیر، دوه لاسونه

دیوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
غنچې غنچې گلونه وغورځول
دهریوگل په شوکیدلې پاڼه
دوه دوه مېین بوراگان
لکه د پرخې په ځیر ، وورېدل
دا پولادي لاسونه
دگل دهرې یوې پاڼې په مخ
دڅاڅکي څاڅکي پرخې پرخې په سر
تیرې پنجې راکاږي
دهرو دوو ، دووبوراگانو ترمنځ
دبیلتون بریدجوړوي
د دیو دقهر په ځیردوه لاسونه
دتورو کاڼو خواته وغځیدل
ځولۍ یې ډکې کړې له تورو کاڼو
دښاپیرۍ په غیږکې سپینه ښیښه
په کاڼو ولې چې ذرې ، ذرې شي
چې رڼا بوره شي تیارې خورې شي
دغه ښیښه دیوه وجود او د دې دو و لاسونو
دروح له میوډکه

ثور ۱۳۷۱

پښپنیور

باغ

په هغه شپه چې دبلوغ باغ ته ورواوښتمه
دپنځلسمې بسپوږمۍ
زما ښکالو دپلو شو په غوږو . واوریدله
له شنې کړکۍ یې لکه لور دباغوان سر راوایست
باغ یې دنور په رڼو کاڼو وویشت
سترګې مې وبرېښیدې وتمبیدم
زما تندی لکه د باغ ګلاب په وینو سور شو
یوه ګړۍ دیوې ونې لاندې ودریدم
وریځو وربېښیمن شال دسپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
ساړه شمال مې ماشوم درد په ټال کې وزنګاوه
زړګي مې وریځو ته یو ه دنیا دعا کوله
په یوه تږې تلوسه بدل شوم
هرې شیبې د کال پېښنې کولې
دانتظار دېوانو
دشیبو غږونه وو په لار کې ایښې
اوپه دې لاره یوه ستړې قافله دوړمو
دچا دځنو خوشبویۍ باندې لړلې وه راورسیده

دتصور په ائينه کې يوه ښکلې راته وموسيده
کړنګ شو آينه زما دخيال له لاسه وغورځيده
زه له خندانه شين شوم
يوی ښايسته ښاپيری غېږه راکړه
زما په خو ږ سترګويې وموښل تنکي لاسونه
زما نظر بدل شو
زه د ګلونو په لوستلو باندې وپوهيدم
په هره پاڼه کې مې يو د يوان غزل وليدل
بيا ښايسته ښاپيری غېږه راکړه خوله په خوله شو
تنده يې وموښله
زما په تنده پورې
زما له خوب سره اسمان ته لاړه
په سپينه تنده يې سور خال ځليده
لکه زما د غزلونو اروا
لکه ښايسته دسهارونو ستوری
ځم دنغمو په سيندکې غسل کوم
او د ګل کڅ په غاړه
دسحر لمونځ کومه

پېښور ۱۳۷۱/۳/۶

زموږ دکلي شنه توتیان سپیني کوترې

خدا یه ستاکومې پرښتې واخیسته ؟
په نوراني منګولو
دګلو ږموپسته وریښمینه جارو
چې یې دلرکلي اسمان جاروکړ
له تورو وریځو اوله تورو لړو
خدایه دلرکلي په شنو توتیانو
په سپینو سپینو جنتي کوترو
ته څومره ډیرورويي
دښایستونو باران
چې له بڼکونه یې
بوی دچنډنو راځي
چې له خبرونه یې
بوی دسندرو راځي
خدایه بخښې مې که نه ؟
توبه توبه
دلراوبرکلي عظیمه خدایه !
له تاکومه ګیله
ستا هغه ډیرې پرښتې خدایه په کومه لاړې ؟
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جاروکړي

په تورو وریځو کې دپیغلې سپوږمۍ ساتربته
په تورو وینو کې شوه سترګه د لمرلته پته
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جارو کړي
زمو ږدکلي شین بڼکي توتیان
کوي هرچاته دسلګو په ژبه
دخپلو ماتو وزرونو بیان
زخمي مریوکي دمستو الوتنو نغمو
دوینو زنګ نیولی
زموږ دکلي هغه سپینې اسماني کوترې
چې دسپوږمۍ په سپینه شپه یې دسوما ګلونه
په پیغلو پیغلو ترانو کې ستایل
خونن د بر کلي وریښمینه فضاء
اغزي اغزي غوندې ده
د سپینو سپینو اسماني کوترو
د زړونو وینې څبیښي
زموږ دکلي ښایسته کوترې
سپینه سپوږمۍ په خوب کې وینې اوسوما په خوب کې

پښمور ۱۳۷۰

د ديو دلاس دماتيدوسندره

زما دروح د ونې
په هغه جگه غوږگه
يوې خوږې يوې پستې سندرې
لکه د سپينې اسمانې کوترې
له زيږوبم نه جوړوله ځاله
ورته راتله دبناپيرو له وطن
لکه بدرۍ جماله
په سندريز اندازکې
ته لکه ديو غشي لينده په لاس کې
ماستا دغشو شغاو اوريدله
لکه شاهين وي خوشى
په يوه کوتره پسې
غشى دې شغ شوراغى
زما سندره پسې
او د زړگې په سرمې ولگيده
زما د روح دونې
هغه اوچته غوږگه ورپيده
دزيږوبم له ځالې والوته
زما سندره د کوترې غونډې

دښاپیرۍ بدرۍ جمالي غونډۍ
پستنه لاړه دارم په لوري
د شهادت په وزرونو د عدم په لوري
او په ښي لاس مې پولادي غشی له زړه راوکیښ
لکه قلم زما د زړه له مشوانۍ نه ډک و
پولادي نوکه یې په وینو سره وه
په خپل ورغوي مې پرې ولیکله
دناویلې ښایستوکې اوپستې سندرې
دشهادت ویرنه
دهغه لاس دماتیدو سندره
چې غزلګرزړونه په غشو ولي
چې داروا له ونې
سپینې کوترې شړي
زما مزار ته لوحه مه جوړوۍ
زما کیڼ لاس زما دقبر لوحه
راټوکیدلې ده د زړه له تله
پرېږدۍ ولاړه دې وي تل ترتله
چې لاروي مې په ورغوي لولي
د دیو د لاس دماتیدو سندره

پیښور خیبر پلازا ۱۳۷۱/٤/۲۸

دباران زګیروی

دا خو شپې سړه سرد باغ په ستوني
یوه خپسه ناسته
د باغ تنکي ګلونه
اغزن خوبونه ویني
باران له ترې باغ نه باد په دیکه تیل وهلو
او داغزوپه څیریې و واروه
پاڼوزګیروی د باران واوریدو او ویوږنیدي
دسپیره بادله ویرې وریپیدې
بلبل دپرخې په ځای سرې سکروټې وځبیښلې
ژبه یې ګونګه شوه نغمې نه ورځي
خولا دګل کنډول یې هیرنه دی توبې نه ورځي
آه دماشومو ګل غوټو په شونډو
سپېره ګردونه پراته
اغزوتیونه د سپوږمی رودلي
په هره څوکه یې ټوټې ټوټې الماس ځلیږي
اوس په ګلونو باندې ناز خرخوي
باغ د فرعون په قبضه کښې پروت دی
اوچار چاپیر ترې د اغزیو د یو الونه تاودي
باغ ته په شنو ګامونو

هابندیوان پسرلی نه شي راتلای
داپسرلی هغو الماسو غمیرکښې ټینګ نیولی
چې د فرعون دا غزني ږیرې
په هریوتارتارکې تالونه وهي
موږ په موسی پسې لیمه شوو
که چیرته راشي یو ماشوم موسی په پالي پالو
چې د فرعون له اغزني ږیرې
داني داني الماس راوشو کوي
هغه بندي پسرلی والوزي بڼکې وکړي
زموږ په باغ وزرې وغوړوي

پېښور ۱۷/۱۰/۱۹۹۱

دباروتو دوزخ

دوزخ دی دباروتو جنتونه په کې سوزي

سپرلي په کې ایره شول سره ګلونه په کې سوزي

د تاندوتنکي هیلو دموسکا غوټۍ لمبه شوې

بس میني هدیرې شوې مشالونه په کې سوزي

عشق وسو ، لولپه شو په ښکلا اوري سکروټې

وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي

ویشتلي دنورغشي بوډۍ تپال په لینده نه شي

اورونه دي لوګي دي اورنګونه په کې سوزي

په زړونو اوربلیږي خدایه چاته وژاړمه ؟

روغ څه چې لیوني ببرسرونه په کې سوزي

سور اور بېله‌میخانه کې ساقي وسو ، جام بې پریووت

لاغړېږي کړې نه چې ترې زړونه په کې سوزي

ختن تالاوالاشو نه غزال شته نه عطرونه

نیپام خورې سپرغۍ کړې راکټونه په کې سوزي

داڅه یزیدي ظلم دی په دغه کربلا کې

ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کې سوزي

اور کرښه غځولې مجنون دلته ، لیلا هلته

دیدن ته وا دسترګو کچکولونه په کې سوزي

الهي نمرودي اورونه ته ګل وګلزار کړې

ته ګوره د خلیل خواره یادونه په کې سوزي

لګیږي به مرهم غوندې په سوولو زړونو

«کاروانه» خیرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

تنی ۱۳۶۸

زما دسورکي اوښ فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونـــــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امـــــيلونـه وړل
تل مې تګ راتګ و ، کاروانـونوکې
تلمه په پیچو موکې په غرونـــوکې
کله په اغزو کـــله ګـــلونو کې
تګ مې نه و خوښ په مـهارونوکې
ډیر وم ګرندی په قدمونـــــو کې
تل مې له اوښانو میدانـــونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلـــونه وړل
ډیر په خطر ناکو لاروتـــــللی یم
ډیر ډیر په مستۍ کې تښتیدلی یم
ډیر راغورځیدلی پر زیدلـــــی یم
کله هم ګـــړنګ ته ورلـــویدلی یم
بیا هم په میړانه ترې ختلـــــی یم
ما په مکیز غاړه بـوخ غوړونـه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلونــــه وړل
هرڅو مې که زړه له باره ستـړی دی
زړه کې مې زرغون دمینـــې زړی دی
نازمې دغریب په لیمـــــو وړی دی
بې مزده مې پنځ ورتــــه راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـــړی دی
تل به مې ډالی اوســـاغاتونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیـــلونـــه وړل

ډیر راسره یوبهیر کې تللـــي دي
تللي دي.واپس کـله راغلـــي دي
پاس راته جازونه غوریدلـــي دي
خواکې مې ښونیه لګیـدلي دي
مرګ راته په برګوډیر کتـــلي دي
بیا به مې هم کټه او ګلـــونـــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیـلونـــه وړل

تګ به مې دښتې په قافـلـو کې و
لوند به مې بدن ټول په خولو کـــې و
زړه مې دځوانی په ولولـــوکې و
مل به مې کاروان په منزلـــو کې و
روح یې دشعرونو په بنګلو کـــې و
مایې د ډاګي غونډي لیکـونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلـونـــه وړل

یار شومه په سختو سرو ګرمیـوکې
زورمې پاتـې نه و . پــه تلیو کې
ور ورو یه راتلمه په غونډیـــو کې
اوښکې مې وې پنډې په ککیو کې
نخه غمجن سرود مې و.ګونګریو کې

وروړمي دمرگ غير تـه قدمونه وړل
غاړه کې مې ښکـلي امـيلونه وړل
بيا په خپلو وينوکې غـرقاب شومه
ونډې ، ونډې جوړپه ښه حساب شومه
ويش په هرغريب په هر جناب شومه
ورك دسخت مرگي په انقلاب شومـه
جوړتوټې توټې شومه کباب شومـه
خدای خبر چې چابه مې خوندونه وړل
غاړه کې مې ښکلي اميلـونه وړل
داغ که دکاروان په ځيـگر خون يمه
خيال نه مې شړي وايي پښتـــون يمه
وايي که غمجن دي په بيلتـــــون يمه
هرڅه دي له خدای پوه په قانـــون يمه
ټينگ عزم لرم کـه په شواخـــون يمه
زړه ته يې دصـبر مرهمونـــــه وړل
غاړه کې مې ښکـــــلي اميلونه وړل

وړی خيسوره دچور کوسڼي دځنگل لمن

۱۳٦۸ / ٦ / ٥

PROPERTY OF ACKU 4382

(c) ketabton.com: The Digital Library

B
3.532
KAR
4382

Series No:69-70

پیرمحمد کاروان

له ماښامه ترماښامه

دشعرونومجموعه

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies 1000
Peshawar 1992

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library